

Dyreriget

- et åndeligt perspektiv

Alice A. Bailey

Tidligere udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekøbst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskeheden problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Dyreriget

– et åndeligt perspektiv

Uddrag fra værker af
Alice A. Bailey
og den tibetanske mester
Djwhal Khul

ESOTERISK CENTER FORLAG

Dyreriget – et åndeligt perspektiv

Originaltitel: The Animal Kingdom, A Spiritual Perspective

Denne kompilation er uddrag fra titler af Alice A. Bailey,

som Lucis Trust har copyright på

© Copyright 2005 by Lucis Trust, Genève, London, New York

Dansk udgave © Esoterisk Center Forlag 2008 (Forlaget ejes af Verdenstjenernes Fond)

Trykt hos

ISBN 87-88365-72-7

Oversættelsen er et gruppearbejde

www.shop-ecf.dk

info@shop-ecf.dk

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv er disciple. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter kender, som læser disse linjer, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Efter lærernes opfattelse er jeg ikke en gammel mand, dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem

praktisk anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter, eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

Referencefortegnelse over bøger af Alice A. Bailey

<i>Ref.</i>	<i>Eng. (Dansk)</i>	<i>Titel</i>
CF (KI)		<i>A Treatise on Cosmic Fire</i> (En afhandling om Kosmisk Ild)
DN (NS)		<i>The Destiny of the Nations</i> (Nationernes Skæbne)
DINAI (DNT1)		<i>Discipleship in the New Age, Vol. I</i> (Discipelskab i den nye tidsalder, bind I)
DINAI (DNT2)		<i>Discipleship in the New Age, Vol. II</i> (Discipelskab i den nye tidsalder, bind II)
ENA (UNT)		<i>Education in the New Age (Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave)</i>
EXH (HF)		<i>The Externalisation of the Hierarchy</i> (Hierarkiets fremtræden. Ashramernes eksternalisering)
GLA (BLV)		<i>Glamour: A World Problem</i> (Blændværk – et verdensproblem)
IHS (IMS)		<i>Initiation, Human and Solar</i> (Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave)
LOM (OM)		<i>Letters on Occult Meditation</i> (Breve om Okkult Meditation)
ROC (KT)		<i>The Reappearance of The Christ</i> (Kristi Tilsynkomst, 2. udgave)
TEL (TEL)		<i>Telepathy and the Etheric Vehicle (Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave)</i>
WM (HM)		<i>A Treatise on White Magic</i> (En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave)
A Treatise on the Seven Rays (En afhandling om de syv stråler):		
EPI (EP1)		<i>Vol. I – Esoteric Psychology</i> (Esoterisk Psykologi, bind I)
EPII (EP2)		<i>Vol. II – Esoteric Psychology</i> (Esoterisk Psykologi, bind II)
EA (EA)		<i>Vol. III – Esoteric Astrology (Esoterisk Astrologi, 2. udgave)</i>
EH (EH)		<i>Vol. IV – Esoteric Healing (Esoterisk Healing, 2. udgave)</i>
RI (SI)		<i>Vol. V – The Rays and the Initiations (Strålerne og Indvielserne)</i>

Referencen står efter hvert uddrag med sidehenvisning til henholdsvis den engelske og den danske tekst.

(WM e.93-94; HM d.109) henviser til:

WM e.93-94 (*White Magic*, engelsk udgave side 93-94).
HM d.109 (*Hvid Magi*, dansk udgave side 109).

Indholdsfortegnelse

	Side
<u>Kapitel 1</u>	
Menneskets relationer og ansvar.	<u>11</u>
<u>Kapitel 2</u>	
Instinkt, intellekt og intuition.	<u>23</u>
<u>Kapitel 3</u>	
Individualisering.....	<u>31</u>
<u>Kapitel 4</u>	
Husdyrene og de seks stråler.	<u>43</u>
<u>Kapitel 5</u>	
Devaer.	<u>51</u>
<u>Kapitel 6</u>	
Store besjælende væsner og livets kæde.	<u>57</u>
<u>Kapitel 7</u>	
Den evolutionære udvikling og den syvende stråle.	<u>67</u>
<u>Tillæg</u>	<u>81</u>

Grundtone:

»Gud elsker – uden forskel og uafhængig af race eller tro. For dette store liv gælder det kun menneskeheden og dens fuldkommengørelse, for på menneskeheden beror alle de andre naturrigers frelse.«

(EXH e.477; HF d.472)

»De to spørgsmål, der umiddelbart angår menneskeheden i relation til dyreriget, er:

Spørgsmålet om menneskelige relationer og ansvar.
Spørgsmålet om dyrenes individualisering.«

(EPI e.254; EP1 d.274)

Kapitel 1

Menneskets relationer og ansvar

»Ligesom Gud er makrokosmos for alle naturriggerne, er mennesket makrokosmos for alle de undermenneskelige riger« (CF e.7; KI d.41).

»En larve eller orm, som gennemlever sit lille livsforløb i hensmuldrende substans, er lige så meget en åndelig manifestation som en indviet, der virkeliggør sin skæbne i en række af hurtigt skiftende menneskelige former. Alt er manifesteret guddommelighed, alt er guddommeligt udtryk, og alt udgør en form for sensitiv opfattelse af og respons på omgivelserne og derfor en form for bevidst udtryk« (EPI e.17; EP1 d.46).

»Stort set består menneskehedens opgave i at overføre energi til de lavere naturriger, medens Hierarkiets opgave, i sin relation til menneskeheden, består i at overføre energier fra de åndelige sfærer, fra andre planetariske centre og fra solsystemet« (WM e.291; HM d.305).

» ... Gudsriget ... er ene og alene, hvad det giver sig ud for at være: En stor og integreret gruppe af sjælgennemtrængte personer, der udstråler kærlighed og åndelig intention, motiveret af god vilje og rodfæstet i menneskeriget, ligesom menneskeriget har sine rødder i dyreriget, som det er ved at løsrive sig fra« (DINAII e.407-408; DNT2 d.448).

»Den åndelige energi og ikke kun bevidstheds- eller sansenergien gennemstrømmer mennesket, det guddommelige livs redskab og vogteren af kræfter, som skal bevares og anvendes i de andre og lavere naturriger« (WM e.285; HM d.299).

»Med den store hierarkiske enhed, som vi kalder dyreriget eller det tredje naturrige, er mennesket på afgørende vis forbundet gennem hans dyriske, æteriske og astrale legeme« (ENA e.126; UNT d.131).

»Det emotionelle legeme er af flere årsager det mest betydningsfulde legeme i personligheden i denne tid. I modsætning til det fysiske og mentale legeme er det en fuldstændig enhed. Hovedparten af den menneskelige familie er polariseret i dette legeme. Det er det legeme, der er vanskeligst at kontrollere, og det er i praksis det legeme, der sidst bliver fuldstændigt betvunget. Årsagen hertil er, at vibrationer fra begær har været dominerende ikke bare i menneskeriget, men også i mindre grad i dyreriget og planteriget, således at det indre menneske, der er under udvikling, må kæmpe imod tendenser, der findes i alle tre riger« (LOM e.98; OM d.104-105).

»Mennesker burde være opmærksomme på, at de gennem deres tankekraft og talte ord indvirker direkte på andre mennesker i den menneskelige evolutions 3 verdener, og på hele dyreriget. Menneskets separatistiske og skadelige tanker er stort set ansvarlige for vilde dyrs brutale natur og nogle af naturprocessernes destruktive karakter – herunder fænomener som pest og hungersnød« (CF e.889; KI d.819).

»Tuberkulose, der hærgede med voldsom styrke i visse perioder på den atlantiske tid, er ikke desto mindre en sygdom, som principielt har *udviklet sig* i vor ariske race, og som vi har overført til dyreriget og deler med dyrene. Dette er man begyndt at erkende. Så nær er relationen mellem mennesker og dyr (specielt husdyrene), at dyrene i dag praktisk taget deler alle lidelser i en eller anden form med menneskene, til tider genkendelige, til tider ikke« (EH e.59; EH d.67).

»I dyreriget kan I se det første svage tegn på sorg og smerte; disse to læreprocesser er endnu mere klart antydet, hvad angår de højere og tamme dyr. Resultaterne af menneskets arbejde med dyrene har stor virkning og vil til sidst føre til genåbning af døren ind til menneskeriget. En del af det arbejde, mennesket allerede har udført, har overtruffet den guddommelige forventning og kan berettige en fremskyndelse af Planen« (EPI e.250-251; EPI d.271).

»Den tredje type af aktivitet, som burde optage menneskehedens opmærksomhed, men som endnu kun svagt forstås, er, at menneskeheden burde virke som et centrum for overførsel af åndelige kræfter – sjælskraft og åndelig energi forenet og kombineret – til planetens fanger og til de liv, som holdes i legemliggjort eksistens i de andre naturriger. Menneskene er tilbøjelige til først og fremmest at interessere sig for deres højere grupperelationer, for deres tilbagevenden til Faderens hus og for den retning, som vi kalder 'opad' og bort fra den fænomenale verden. De beskæftiger sig principielt med at søge det centrum inden i formaspektet, som vi kalder sjælen, og efter at have fundet det, arbejder de på at lære denne sjæl at kende og således finde fred. Dette er rigtigt og på linje med den guddommelige intention, men det er *ikke* hele planen for mennesket, og når det forbliver hovedformålet, er et menneske i fare for at falde i den åndelige selvisheds og separatismes snare.

Når et menneske finder dette centrum, og han opnår samklang med og træder i forbindelse med sin sjæl, ændrer han automatisk sin plads i menneskeheden og – for atter at tale symbolsk – opdager, at han udgør en del af det center af lys og forståelse, som vi esoterisk kalder det okkulte Hierarki, skyen af vidner, Kristi disciple og andre navne i henhold til retningen af disciplens overbevisning. Dette Hierarki søger også at manifestere sig på det ydre

plan i gruppen af verdensarbejdere, og når et menneske har fundet sin sjæl, og enhedens princip er blevet tilstrækkeligt åbenbaret for ham, overgår også han til den mere eksoteriske gruppe. Endnu kan ikke alle, som finder centret, kædes sammen med både den indre og ydre gruppe, men er de blevet det, har de forpligtet sig til det magiske arbejde, til at frelse sjæle, til at befri planetens fanger. Dette er målet for menneskeheden som helhed, og når alle mennesker har nået dette mål, vil disse fanger være befriet. Årsagen til dette vil være den, at det magiske arbejde vil blive udført intelligent og fuldkomment, og mennesker i gruppeformation vil virke som overførere af ren åndelig energi, som vil bringe liv til enhver form i ethvert af naturens riger« (WM e.529-530; HM d.539-540).

»Det fjerde skabende hierarki, menneskeriget, er den formidler, hvorigennem energierne fra Shamballa og Hierarkiet til sidst vil blive koncentreret for at forløse livet i alle de riger, der står under menneskeriget. Dette kan først finde sted, når menneskeheden kan arbejde med den koncentrerede vilje, fremkaldt af Shamballas liv, inspireret af kærlighed, fostret af Hierarkiet og udtrykt gennem intellektet, som menneskeheden selv har udviklet – alt dette anvendt dynamisk og bevidst under pres fra det, som er højere og større end Shamballa selv« (EA e.617; EA d.557).

»Vi betragter udtrykket Shamballa-kraften som vilje, dvs. som guddommelig hensigt, latent i Guds tanke fra tidernes begyndelse og skabelsens morgendæmring. I Guds sind ses denne idé som hel og fuldkommen. I manifestationens verden vises den som en gradvis, selv-åbenbarende, fremadskridende og bevist aktivitet. Vi kender i nogen grad til Guds intelligensaspekt. Det er åbenbaret i substansens levende aktivitet. Om Den store Tænkens kærlighed lærer vi langsomt, og kærlighedens åbenbaring har nået det stadi-

um, hvor menneskets tænkning kan stille sin form for levende *aktivitet* over for guddommens kærlighed, som man skimter og aner, idet den endnu kun kommer til udtryk som ønsket om de rette menneskelige relationer og den rette væremåde over for alt, hvad der er ikke-menneskeligt« (EA e.590-591; EA d.533).

»... Man (vil) begynde at ane *hensigten* med selve eksistensen af det fjerde naturrige, (som er at formidle og overføre de højere åndelige energier til de tre lavere riger), og menneskene vil danne grupper og bevidst begynde et arbejde med at 'frelse' – naturligvis i esoterisk betydning – disse andre grupper af liv. Makrokosmos med sin hensigt og sine impulser vil for første gang begynde at genspejle sig i menneskeriget på en ny og mere kraftfuld måde, og menneskeriget vil blive makrokosmos for de tre mindre stadier af bevidst liv – dyreriget, planteriget og mineralriget« (EH e.586-587; EH d.543).

»Skadelige magnetiske tilstande, som er resultatet af menneskers forkerte brug af kraft, er årsagen til det onde i verden omkring os, indbefattet de tre riger under det menneskelige. Hvorledes kan vi som enkeltpersoner forandre dette? Ved at udvikle harmløshed i os selv. ...

Et vidt udsyn, en altomfattende forståelse og en bred horisont er de væsentlige forudsætninger for alt arbejde under ledelse af Hierarkiet af adepter; en vedvarende forankring af bevidstheden i det ene liv og en erkendelse af hele skabelsens grundlæggende helhed må være udviklet til en vis grad, før nogen kan betros visse kundskaber og magtord samt håndteringen af de kræfter, der bringer den subjektive virkelighed til ydre manifestation« (WM e.101, 102; HM d.116-117, 118).

»Han forstår, i begyndelsen famlende, ideen om livets enhed og dets manifestation som det broderskab, der eksisterer mellem alle det guddommelige livs former. Dette subjektive ideal fører lidt efter lidt til en opfattelse af den måde, hvorpå denne væsentlige forbindelse kan udarbejdes på en praktisk måde. Dette finder udtryk gennem stor humanitær indsats, gennem organisationerne til lindring af menneskers og dyrs lidelser og gennem de verdensomfattende bestræbelser på at forbedre nationers, religioners og grupperes interne relation« (WM e.93-94; HM d.109).

»Kendskab til det femte naturrige ved hjælp af viden om det fjerde, og ofringen af det fjerde naturrige til det femte, af mennesket til sjælen og af menneskeheden til Guds rige, er parallel (på en højere omdrejning af spiralen) til det tredje naturriges, dyrerigets, ofring til det fjerde, menneskeriget. Sådan fortsætter det hele vejen – altid ofring af det lavere til det højere« (RI e.129; SI d.141).

»Der finder en konstant forandring sted i den planetariske bevidsthedstilstand, og det er menneskeheden selv, der frembringer den, selv om den iværksættes fra Shamballa. Menneskets bevidsthed, der er under udvikling, fører med tiden menneskeheden ud af det fjerde naturrige og ind i det femte, sjælernes Hierarki, og hæver samtidig bevidsthedsniveauet i de tre riger under det menneskelige. Denne række af begivenheder vil i lange tider forblive uforklarlig for mennesket, skønt resultaterne kan ses i den virkning, menneskeheden har på dyreriget, når det knytter dyrene til sig som husdyr, på planteriget gennem specialisering og videnskab, og på mineralriget ved en kompetent anvendelse af metaller og den udbredte anvendelse af jordens mineralske produkter« (RI e.369-370; SI d.376).

»Menneskene er så tilbøjelige til at betragte deres egne liv og skæbner samt den menneskelige bevidstheds udvikling som det eneste af altoverskyggende betydning på jorden og i planetens evolutionære processer. Disse faktorer *er* betydningsfulde, men de er ikke de eneste vigtige faktorer, ligesom menneskeheden ikke står alene og isoleret. Menneskeheden indtager en position i midten mellem naturriggerne under og over det menneskelige, og hver af disse grupper af liv i udvikling har deres egen betydningsfulde skæbne – betydningsfuld for alt, hvad der findes inden for gruppens grænser. De har valgt deres egne fremgangsmåder, metoder og veje til fuldbyrdelse. Ligesom det enkelte menneske skal lære kunsten eller videnskaben om relationer til andre mennesker og til hans omgivelser, sådan skal menneskeheden *som helhed* lære sin relation til det, der ligger over den og foran den, og det der ligger under den, og det den har lagt bag sig. Det kræver en proportionssans, som kun kan opnås gennem det mentale princip i mennesket, dvs. for de mennesker, der begynder at blive mentalt polariseret. Denne proportionssans vil åbenbare menneskenes plads på evolutionstigen og føre dem frem til erkendelse af de andre naturrigers særlige skæbne og specielle mål, inklusive det femte naturrige, gudsriget, vor planets åndelige Hierarki« (RI e.333-334; SI d.341).

» ... Det (skulle være muligt) i hvert naturrige ... at fremskynde alle mindre atomers forvandlelingsproces. Det er det også, selvom der ikke er nogen erkendelse af det. Det er først, når et væsen når menneskeriget, at det bliver muligt for det bevidst og intelligent at gøre to ting:

For det første medvirke til forvandlingen af sit eget positive atomare center fra det menneskelige til det åndelige.

For det andet medvirke til forvandlingen af:

- a. Lavere mineralformer til højere former.
- b. Mineralformer til planteformer.
- c. Planteformer til dyreformer.
- d. Dyreformer til menneskeformer, eller bevidst og direkte at fremkalde individualisering.

At det endnu ikke sker skyldes faren ved at meddele den fornødne viden. Adepterne forstår forvandlingsprocessen i de 3 verdener og i de 4 naturriger, hvilket midlertidigt gør dem til et esoterisk 3 og eksoterisk 4.

Mennesket vil i sidste instans arbejde med de 3 riger, men først når broderskab bliver praktiseret og ikke blot er et begreb« (CF e.479-480; KI d.461).

»Jorden på selve planeten bærer i sig hovedårsagen til sygdom og smitte. I utallige æoner er legemer af mennesker og dyr blevet lagt i jorden. Denne jord er som følge heraf blevet imprægneret med sygdomsfremkaldende smittekim i en langt mere subtil form, end man skulle formode. Smittekim fra urgamle kendte og ukendte sygdomme findes i alle jordlag. De kan stadig skabe ondartede vanskeligheder, hvis de får de rette betingelser. Lad mig fremhæve, at det aldrig har været naturens mening, at legemer skulle begraves i jorden. Dyrene dør, og deres legemer bliver igen til støv, der nu er rensset af solens stråler og af den friske og hvirvlende blæst. Solen kan være årsag til død så vel som til liv, men de mest virulente smittekim og bakterier kan ikke bevare deres kraft, når de udsættes for *den tørre varme* fra solens stråler. Fugtighed og mørke fremmer sygdom, når den kommer fra og bliver næret af de legemer, som livsaspektet har trukket sig tilbage fra. Når alle lande ud over hele kloden har indført den regel at lade døde former underkaste 'ildprøven', og når dette er blevet en almindelig og bestående skik, vil vi blive vidende til en kraftig mindskning af sygdom og en meget sunde verden« (EH e.250-251; EH d.241).

» ... I erkendelsen af, at der i naturen findes kræfter, som har karakter af et levn, har vi nøglen til mange af manifestationens forvirrende sider, grusomheden og døden, lidelsen og smerten i plante- og dyreriget – og under dyreriget medtager jeg menneskets fysiske legeme« (CF e.1096; KI d.1001-1002).

»Dyreriget har en særlig relation til det fjerde naturrige, og udfoldelsen af dyrets bevidsthed foregår, om end på en anden måde, parallelt med udviklingen hos mennesket, som begynder at respondere på sjælsriget, det femte rige. Det er det fjerde riges karma og bestemmelse at formidle indtryk til det tredje rige; dette kompliceres imidlertid af det faktum, at dyreriget er af ældre dato end menneskeriget og derfor har udviklet et vist mål af karma – både god og dårlig – før menneskeslægten dukkede op. 'Impressions proces', som menneskeheden varetager, begrænses og ignoreres ofte på grund af to faktorer:

1. Menneskehedens uvidenhed og selvskhed og manglende evne til at arbejde bevidst og intelligent med det spirende sind i dyriske former; dette er sandt undtagen i nogle få (meget få) tilfælde, hvor det drejer sig om husdyrene. Når menneskeheden selv bliver mere udviklet, vil dens intelligente påvirkning af dyrerigets bevidsthed få planetariske resultater. For øjeblikket er dette ikke tilfældet. Det vil først ske, når dyreriget (som følge af menneskelig forståelse) bliver invokativ.
2. Dyrerigets selvskabte karma, som stort set afvikles i dag i forbindelse med menneskene. Det karmiske væsen, der repræsenterer en slags styre i det tredje naturrige, udgør en del af tærskelens vogter i planetarisk forstand« (TEL e.79; TEL d.79-80).

»Medicinens og kirurgiens lægende, lindrende og helbredende virksomhed er bevist som et ubestridt faktum. De metoder, der anvendes, som f.eks. vivisektion kan med rette give anledning til bekymring. Trods alt dette er menneskeheden taknemmelighedsgæld til lægerne stor, og det gode, som denne profession har ydet menneskeheden, opvejer i stor udstrækning det onde« (EH e.28; EH d.38-39).

»2. aspekt ... Kærlighed, sjælslivets dominerende kraft; gennem denne egenskab og denne type af energi kan sjælen være i forbindelse med alle sjæle. Gennem det emotionelle legeme kan sjælen være i kontakt med alle dyresjæle, der står under den menneskelige sjæl, gennem sit virke på sit eget plan med alle menneskers mediterende sjæle ...« (WM e.40; HM d.55).

»Sjælen er den opfattende entitet, skabt ved foreningen af Fader-Ånd og Moder-Stof. Det er sjælen, som f.eks. i planteriget frembringer reaktionen på solens stråler, og som får knoppen til at udfolde sig. Det er sjælen, som i dyreriget sætter dyret i stand til at elske sin herre, jage sit bytte og leve sit instinktive liv. Det er sjælen i mennesket, som gør ham bevidst om sine omgivelser og sin gruppe, og som sætter ham i stand til at leve sit normale evolutionære liv i de tre verdener som tilskuer, iagttager og aktør. Det er sjælen, som til sidst får ham til at opdage, at den i ham selv er dualistisk, og at en del af ham reagerer over for dyresjælen, mens en anden del af ham erkender hans guddommelige sjæl. I vor tid synes flertallet hverken at fungere rent dyrisk eller rent guddommeligt, men kan betragtes som menneskelige sjæle« (WM e.36-37; HM d.52).

»Mennesker vil lære ... at leve op til deres ansvar over for dyreriget. Det vil ske på tre måder:

1. Gennem en dybere forståelse af deres egen dyrenatur.
2. Gennem en erkendelse af individualiseringens love og den indflydelse, det 4. eller menneskelige rige har på det 3. rige, dyreriget.
3. Gennem en mindre avatars arbejde, en avatar som vil komme i begyndelsen af næste århundrede for at vise mennesket, hvilket forhold det har til det 3. rige. Vejen bliver banet for ham af de mange, der i denne tid vækker offentlighedens interesse gennem de forskellige foreninger til dyrenes beskyttelse og de mange historier i bøger og tidsskrifter« (CF e.813-814; KI d.752).

Kapitel 2

Instinkt, intellekt og intuition

»Instinkt relaterer mennesket med dyreverdenen, intellektet forener ham med sine medmennesker, mens intuitionen åbenbarer det guddommelige liv for ham« (WM e.411; HM d.424).

»I denne tidligere periode (et tidligere solsystem) var den guddommelige flammes manifesterede virkninger så fjerne og dybt skjulte, at de dårligt nok kunne skelnes, om end de var ganske svagt til stede. Der er en parallel til det i dyreriget, hvor instinktet rummer spiren til intuitionen, og ånden kun overskygger ganske svagt. Alligevel er det alt sammen en del af et guddommeligt hele« (CF e.57-58; KI d.82).

»Hos dyrene findes (de) 5 sanser også, men da den mentale kombinationsevne mangler, og 'forholdet mellem' selvet og ikke-selvet kun er lidet udviklet, vil vi ikke beskæftige os med dem på nuværende tidspunkt. Sanserne i dyreriget er *gruppeegenskaber* og viser sig som raceinstinkt« (CF e.186; KI d.197-198).

»For flertallet af menneskeheden gælder det, at sakralcentret og solar plexus centret styrer livet, og det er derfor, at begæret efter det materielle liv og det seksuelle liv er så stærkt sammenknyttet. I dyret er solar plexus centret hjernen, og det styrer alle instinktive reaktioner, men er ikke så nært forbundet med den rene seksualitet som hos mennesket« (WM e.310; HM d.324).

» ... Den instinktive natur (er), efterhånden som den udvikles i de tre naturriger (det dyriske, det menneskelige og det guddommelige), i virkeligheden ... det, der trin for trin

udvikles til det, vi kalder bevidsthed; det er en gradvis udvidelse af evnen til at blive bevidst om omgivelserne, hvad end disse omgivelser måtte være. Dyrets flokinstinkt er for eksempel den begyndende udvikling af det, der senere af intellektet opfattes som gruppebevidsthed. Den højere udvikling bringes i stand ved at anvende intellektet og ved at ændre den motiverende kraft. Den samme idé kan spores i forbindelse med alle instinkter« (EPII e.563; EP2 d.534-535).

»En mekanisme i det almindelige legeme bliver bragt til anvendelse på to måder: Først anvendes den ufrivilligt, og der findes ingen fornemmelse for, hvorledes, hvorfor eller hvornår den anvendes. Et dyr anvender en mekanisme, der i mange henseender er analog med den, som et menneske anvender. Dyret ser, hører og fungerer organisk på lignende måde som mennesket, men dyret mangler den mentale forståelse og evnen til at kunne forbinde årsag og virkning, som er karakteristisk for det højere naturrige« (WM e.165; HM d.178-179).

»Objektiv eller eksoterisk viden er stort set den, mennesker opnår eller erhverver sig i kundskabens hal ved hjælp af de 5 sanser og gennem eksperimenter. Med tiden og efter mange inkarnationscykler omdannes eksperimenter til erfaring, og den bliver i sidste instans til det, vi kalder instinkt eller vanemæssige bevidsthedsreaktioner på bestemte vilkår eller omgivelser. Disse to faktorer, sanserne og eksperimentel kontakt, udvikles i dyre- og menneskeriget. Forskellen på de to består i menneskets evne til bevidst at opfatte, huske, forudse og udnytte frugterne af tidligere oplevelser og på den måde påvirke nutiden og forberede sig på fremtiden. Til det formål bruger det den fysiske hjerne. Et dyr har også en instinktiv opfattelsesevne, hukommelse og spirende forudseenhed, men da det mangler det bevidste tankesind, kan det ikke indrette sig efter om-

stændighederne, i form af et forhåndsarrangement, og heller ikke udnytte og dermed høste frugterne af tidligere be-
givenheder og lære af erfaring, sådan som mennesket gør. Dyret bruger solar plexus på samme måde, som mennesket bruger hjernen – det er instinktorganet. ...

Efterhånden som tiden går, og mennesket når et rimeligt højt evolutionstrin, udvikles tankesindet hurtigere, og gradvis træder en ny faktor i funktion. Lidt efter lidt begynder intuitionen eller det transcendentale tankesind at virke og i sidste instans afløse det lavere eller konkrete sind. Da bruger det den fysiske hjerne som modtager, men udvikler samtidig visse centre i hovedet og overfører på den måde sin aktivitetszone fra hjernen til de højere hovedcentre i æterisk stof. For menneskeheden som helhed vil dette ske i takt med åbningen af de æteriske underplaner i de to næste racer. Det ledsages i dyreriget af den gradvise overførsel af aktivitetszonen fra solar plexus til den rudimentære hjerne og dens trinvis udvikling ved hjælp af manas« (CF e.286-287; KI d.292-293).

»Som det vil være kendt, kan de fem naturriger på evolutionsbuen defineres som følger: mineralriget, planteriget, dyreriget, menneskeriget og det åndelige rige. Alle disse riger giver udtryk for en eller anden type bevidsthed, og det er Hierarkiets arbejde at udvikle disse typer til fuldkommenhed gennem tilpasning af karma, ved udvirkning af kraft og ved tilvejebringelse af de rette betingelser. Det vil være muligt at få nogen idé om dette arbejde, hvis vi kort nævner de forskellige bevidsthedsaspekter, der må udvikles i de forskellige naturriger. ...

I *dyreriget* bliver denne rudimentære aktivitet og følelse forøget, og der vil findes tegn på det første aspekt (hvis det kan udtrykkes på en så utilstrækkelig måde) eller på en embryonisk vilje og hensigt. Vi kan kalde det et nedarvet instinkt, men det virker i realiteten som hensigt i naturen.

H.P. Blavatsky har klogt sagt, at mennesket er makro-

kosmos for de tre lavere naturriger, for i mennesket skaber disse tre udviklingslinjer en syntese og når deres fulde blomstring. Mennesket er i sandhed intelligens, som er aktivt manifesteret på en vidunderlig måde. Mennesket er begyndende kærlighed og visdom, selv om dette endnu kun måtte være målet for hans bestræbelse; og han har denne embryoniske, dynamiske, iværksættende vilje, som vil erfare en rigere udvikling, efter at han er trådt ind i det femte naturrige« (IHS e.21-22; IMS d.36-37).

»Det er kun muligt at henlede den intelligente studerendes opmærksomhed på, at hans sjæls lys (som genspejles i hans tanker) og formens energi (som udtrykkes i hans æteriske legeme) for ham er de to grundlæggende realiteter i riget for midlertidig dualitet. ... Enhver sand aspirant ved, at hans åndelige fremskridt kan vurderes i forhold til hans frigørelse fra denne illusion og til hans indtræden i hans åndelige bevidstheds klare luft og rene lys.

Dyreriget virker i sin bevidsthed med den anden af disse to grundlæggende realiteter, og for dette rige er det æteriske legemes liv og den kraft, som styrer dyrenaturen eller den materielle natur, det primære udtryk for sandhed. Alligevel begynder dyret svagt at sanse illusionens verden og besidder visse psykiske evner og sanser, men uden at kunne fortolke det astrale plan. Illusionens slør er begyndt at falde for dyrets øjne, men det ved det ikke. ...

Hvad menneskeheden angår, er det den tid, hvor mennesket er indhyllet og fortabt i tåger, som stiger op fra jorden (symbolet for dyrerigets grundlæggende natur). Efterhånden som den åndelige bevidstheds gryende lys trænger igennem det omgivende mørke, opfattes dette stadium at være uvirkeligt. Det er mellemstadiet mellem den animale bevidstheds og den åndelige bevidstheds dominans, og denne astrale illusions mellemstadium kendes kun af menneskeheden. Der findes intet astralplan undtagen i det fjerde naturriges bevidsthed, for mennesket lever 'under illu-

sion' på en måde, der adskiller sig fra den bevidste opfattelse i ethvert andet naturrige – over eller under det menneskelige« (WM e.612-613, 614; HM d.618, 619).

»Dyrs og menneskers sansende sjæle er ubevidst vidende om faktorer som:

1. Altets ufattelige storhed og den dertil hørende følelse af lidenhed.
2. Presset fra alle andre liv og eksistenser.
3. Den ubønhørlige lovs aktivitet.
4. Følelsen af fangenskab, begrænsning og deraf følgende utilstrækkelighed.

I disse faktorer, som opstår af selve den manifesterede proces der består og vokser i styrke gennem tiderne, findes årsagerne til al nutidig frygt og grundlaget for al rædsel, frem for alt den, som er rent psykologisk og ikke kun dyrets instinktive frygt« (WM e.298-299; HM d.312-313).

» ... Ethvert naturrige fungerer på to måder:

1. Som befrieren af det formrige, som endnu ikke har nået sit bestemte stadium for bevidst erkendelse.
2. Som fængsel for de liv, der er passeret fra det bevidsthedsniveau, der ligger nærmest under.

Husk altid, at ethvert bevidsthedsområde inden for sine grænser udgør et fængsel, og at målsætningen for alt befrielserarbejde er at befri bevidstheden og at udvide dens kontaktområde. Hvor der findes afgrænsninger af en eller anden slags, hvor et indflydelsesområde er begrænset, og hvor en kontaktradius er begrænset, har I et fængsel. Tænk over denne påstand, for den indeholder megen sandhed. Hvor der findes en opfattelse af en vision og af et stort ubesejret kontaktområde, vil der uundgåeligt komme en

følelse af fangenskab og begrænsning. Hvor der findes en erkendelse af verdener, der kan besejres, af sandheder der kan læres, af sejre der kan vindes, af ønsker der kan opfyldes, af kundskaber der kan mestres, dér vil I se en fortærende følelse af begrænsning, som ansporer aspiranten til fornyede anstrengelser og driver det levende væsen videre langs evolutionens vej. Det instinkt, som styrer plante- og dyreriget, udvikles til intellekt i menneskeheden. Senere transformeres intellekt til intuition og intuition til illumination. Når den overmenneskelige bevidsthed er vakt til live, erstattes instinkt og intelligens af intuition og illumination« (WM e.535; HM d.545).

»Menneskeheden opgave indeles hovedsagelig i tre kategorier af arbejde. Tre grupper af fanger kan befries, og de vil til sidst finde vej ud af deres fængsel ved menneskets hjælp. Menneskene arbejder allerede inden for disse tre områder for at befri:

1. Fanger i den menneskelige form. Dette indebærer arbejde med medmennesker.
2. Fanger i dyreriget. Der gøres allerede meget på dette område.
3. Fanger i planterigets former. En begyndelse er gjort her« (WM e.535-536; HM d.546).

»Når vi omtaler menneskeheden arbejde med at befri de enheder, som den er opbygget af, og med at befri fangerne i plante- og dyreriget, vil jeg pege på to ting, som har stor betydning:

For det første, for at befri de 'planetens fanger', som føres under betegnelsen de, der står *under de menneskelige*, må mennesket arbejde under indflydelse af *intuitionen*; for det andet, når han arbejder for at befri sine medmennesker, så må han kende *illuminationens* betydning. ...

(For det andet) ... Jeg har ikke givet nogen bestemte

regler for befrielse af planetens fanger. ...« (WM e.537; HM d.547, 548).

»Ethvert menneske, som når lysets og visdommens mål, har automatisk en indflydelsessfære, som strækker sig både opad og nedad, og som når både indad til lysets kilde og udad til 'mørkets områder'. Når han har opnået dette, bliver han et bevidst centrum af livgivende kraft og er det uden anstrengelse. Alle liv, som han kontakter, det være sig en medaspirant, et dyr eller en blomst, vil han stimulere, vitalisere og oplive til yderligere anstrengelser. Han vil virke som en overfører af lys til mørke. Han vil forjage blændværket omkring sig og lade virkelighedens stråleglans trænge ind.

Når et stort antal menneskesønner kan virke på denne måde, vil menneskeheden begynde sit skæbnebestemte arbejde med planetarisk tjeneste. Denne mission er at virke som en bro mellem åndens verden og de materielle formers verden. Alle grader af stof mødes i mennesket og alle bevidsthedstilstande er mulige for ham. Menneskeheden kan arbejde i alle retninger og løfte rigerne under det menneskelige op til himlen og føre himlen ned på jorden« (WM e.538; HM d.548).

»Når mennesker overalt er i kontakt med planens vogtere, og deres tænkeevne og hjerner oplyses af intuitionens lys, af sjælen og af det universelle sind, når de kan skole sig til at respondere på intelligent måde på øjeblikkets impulser, som cyklisk strømmer ud fra livets indre side, da vil der følge en sikker tilpasning mellem liv og form og en hurtig forbedring af forholdene i verden. Et interessant punkt at huske er, at den første virkning af de mere fremskredne menneskesønners respons på de formler, som er oversat og overført af de vidende, vil blive at etablere rette relationer mellem de fire naturriger og rette relationer mellem enheder og grupper i den menneskelige familie. Et skridt i den-

ne retning bliver nu taget. Relationer mellem de fire aktivitetsområder, som vi kalder menneskenes, dyrenes, planternes og mineralernes er nu dårligt tilpasset hinanden, fordi det hovedsageligt er materiens energi, der er den styrende faktor. I menneskeriget viser denne energis aktivitet sig i det, vi kalder selviskhed. I dyreriget viser den sig i det, vi kalder grusomhed; dette giver dog ikke anledning til kritik, idet der her ikke eksisterer ansvarsfølelse, men kun findes et instinktivt og midlertidigt forældreansvar. I planteriget udtrykker denne ikke-tilpasning sig som sygdom i denne planetariske periode, hvor misbrug er fremherskende« (WM e.462; HM d.473-474).

Kapitel 3

Individualisering

»Da dyreriget, set ud fra helhedens synsvinkel og ikke ud fra artens, havde nået et bestemt udviklingstrin, strømmede på samme tid energier fra alle syv stråler ind i det planatariske liv. Dette sker meget sjældent, og den vældige stimulering, som overgik de sensitive livsformer (og af disse var dyrene på den tid de mest sensitive), bevirkede, at en ny form dukkede op, den spæde menneskehed. Det var dette naturriges reaktion, således som det kom til udtryk gennem dets iboende liv, dyrevæsenet (som er det besjælende liv i dette naturrige), der bevirkede individualisering af det på den tid mere fremskredne dyremenneske. ...

Det der virkelig skete, var en reaktion i hele dyreriget på de indstrømmende tre store energityper, der kom til udtryk gennem de sædvanlige syv typer og således fremkaldte respons fra de livsformer, som var blevet energiladet ved hjælp af de tre vigtige centre – hjerte, hoved og strube – i det væsen, som er det besjælende liv. Der fulgte en vældig opadgående bølge og en forøget respons, der muliggjorde, at et nyt naturrige kunne opstå« (EPII e.212, 213; EP2 d.211, 212).

»Relationen mellem dyr og menneske var i længst forsvundne dage rent fysisk. Mennesker var dyrs føde i de tider, hvor dyremennesket kun var lidet foran dyrene. Det glemmes ofte, at der var et stadium i den menneskelige udvikling, hvor dyremennesket og de eksisterende former for dyreliv havde en meget tættere relation end i dag. Da var det i virkeligheden kun individualiseringen, der adskilte dem. Det var imidlertid en individualisering, der så godt som ikke kunne erkendes, så forskellen mellem det (såkaldt) ikke-tænkende dyr og den unge menneskehed var næppe mærkbar. I hine fjerne tider skete mange ting, som

er gået tabt i fortidens mørke tavshed. Dyreverdenen var dengang langt stærkere end den menneskelige verden; menneskene var hjælpeløse over for dyrenes voldsomme angreb, og den hærgen, dyrene anrettede på de tidlige dyremennesker i den mittlemuriske tidsperiode, var frygtelig og forfærdende. Små nomadegrupper af mennesker blev gang på gang fuldstændigt udsløjet af periodens mægtige dyreliv, og selv om instinktet lærte dyremenneskene at tage visse forholdsregler, lå deres instinkt ikke ret langt over deres fjenders instinkt. Først da tusinder af år var gået, og menneskelig intelligens og dygtighed begyndte at gøre sig gældende, blev menneskeheden stærkere end dyrene, hvorefter menneskene hærgede dyreriget. Indtil for to hundrede år siden var det utallige ofre af liv, som dyreverdenen krævede af mennesker i de vestlige kontinenters skove, i Afrika, i Australiens vildmarker og på øerne i de tropiske have. Dette er en kendsgerning, der ofte glemmes i et øjeblikks sentimentalitet, men det er oprindelsen til menneskets grusomhed mod dyr. Det er blot dyrerigets uundgåelige karma, der udlignes. Spørgsmålet må anskues fra en mere omfattende synsvinkel, end det hidtil har været tilfældet, og de sande historiske værdier må forstås bedre, før mennesket intelligent kan afgøre, hvad hans ansvar er, og hvorledes det skal imødegås og løses« (EPI e.256-257; EP1 d.276-277).

»Fra én interessant synsvinkel kan modsætningernes kamp på den lavere del af udviklingsspiralen – den kamp, som vedrører det fysiske legeme i dets to aspekter – observeres i dyreriget. I denne proces optræder menneskene i rollen som udøvere af disciplin og husdyrene, som tvinges til at indordne sig under menneskelig kontrol, kæmper (omend det set med vore øjne er ubevidst) med det problem, som det lavere modsætningernes par udgør. Deres kamp udkæmpes mellem det faste fysiske legeme og de æteriske kræfter, og på denne måde kommer en højere aspiration til

udtryk. Det frembringer i dem den erfaring som vi kalder 'individualiseringen', hvorved frøet til personligheden sås. På den menneskelige slagmark, kuruksketraen, når sjælens højere aspekt begynder at dominere, frembringes den guddommelig-menneskelige integration vi kalder 'indvielse'. Tænk over dette« (GLA e.87-88; BLV d.83-84).

»Af ovennævnte fremgår det tydeligt, at den bestående indbyrdes relation mellem dyr og mennesker bevirker, at dyrene bringes et skridt fremad til det, der kaldes individualisering. Denne begivenhed er en fuldbyrdelse af overføringsprocessen og angiver tilsynekomsten af de tre guddommelige aspekter i en livsenhed i form. En gudesøn, en herre for hengiven og styret vilje er født, og det tredje guddommelige princip for målrettet energi er smeltet sammen med de andre to og tilvejebringer en fuldstændig reorganisation i dyreformen. Individualisering er, som esoterikere længe har hævdet, et stort planetarisk eksperiment, og da det blev indledt, fortrængte det den tidligere metode, der anvendtes på månen, og som var en tilskyndelse til at nå videre og fremad (kaldet stræben, når det drejer sig om mennesket). Dette betyder i virkeligheden, at når den livsenhed, der udviklede sig i formen, havde nået et vist stadium af sansning og erkendelse, og den indre tilskyndelse var tilstrækkelig stærk, da tiltvang livsenheden sig selv kontakt med en anden strøm af guddommeligt udtryk, med en anden stor strålemanifestation. Denne forening af forskellige aktiviteter forårsagede, at et nyt væsen kom i manifestation. Dette er den grundlæggende sandhed, der ligger bag de ideer, der kommer frem nu for tiden, og som klassificeres under en generel betegnelse 'frembrydende evolution'. Den hersker stadig inden for mange områder af naturen og plejede at styre menneskenes tilsynekomst på planeten. Tilskyndelsen og udviklingen kommer inde fra selve organismen og er et resultat af vækst, af fremdrift og af udvidelse.

Men den metode, der sædvanligvis anvendes nu for tiden, har karakter af et stort anden stråle eksperiment. Dette kræver en aktivitet udefra, ovenfra, fra en højere eller guddommelig side – hvis sådanne relativt meningsløse ord kan hjælpe til at skildre processen. Tilskyndelsen eller impulsen i dette tilfælde stammer ikke fra de to lavere udtryk eller tidligere sammensmeltninger af guddommelige energier. Det er det højere aspekt af guddommelighed, der tager initiativet, og som gennem en udefra kommende stimulering forårsager en respons fra livsenheden i formen. Derfor har processen i virkeligheden karakter af en indvielse.

De dyr, der individualiseres, er i alle tilfælde i vore dage husdyrene, såsom hesten, hunden, elefanten og katten. Disse fire dyregrupper befinder sig for tiden i 'overføringsprocessen', som den okkult kaldes, og én efter én forberedes livsenhederne og ledes til døren for den specielle indvielsesproces, som vi kalder – i mangel af et bedre udtryk – individualisering. I denne tilstand venter de, indtil ordet lyder, at den dør kan passeres, som giver dem adgang til

'... den trefoldige vej, der fører til den tofoldige vej; ved at betræde den vil de til sidst stå foran den gyldne dør. Denne sidste dør leder dem ind på den vej, der er den eneste, ene og alene, og forsvinder i lyset.'

Den gamle Kommentar

Der findes flere faktorer, der er afgørende for individualiseringen, og nogle af dem kan opstilles som følger:

1. Den respons fra dyrets instinktive natur på det menneskes eller de menneskers mentale atmosfære, i hvis omgivelser det befinder sig.

2. Den kærlighed og interesse, der udgår fra de mennesker, som dyret er knyttet til ved hengivenhedsbånd, eller som det tjener.
3. De stråleimpulser, der på det givne tidspunkt er aktive. De er blandt andre:
 - a. Dyrets egen stråle. Elefanter er på den første stråle; hunde er udtryk af anden stråle; katten er en tredje stråle livsmanifestation og hesten en sjette stråle. Dyr på andre stråler er endnu ikke rede til individualisering.*
 - b. Strålen for den bestemte person eller de personer, som dyret er knyttet til.
 - c. Strålen eller strålerne for en speciel periodisk cyklus.

Jeg kunne omtale de teknikker, som anvendes af racernes og rigernes vogtere, når de søger at tilvejebringe individualisering, men til hvilket formål og til hvilken nytte ville en sådan oplysning være? Ved en krise som individualisering påvirker enhver stråle de enheder, der er på denne stråle, på en fra de andre strålers afvigende måde; enhver stråle finder sit bedste kontaktpunkt gennem et af centrene i dyrenes og menneskenes æteriske legemer. I denne forbindelse må det erindres, at der i dyret er fire centre i funktion; desforuden er tre til stede, men latent i deres virkning og anvendelse. Forløbet af processen er, at enhver stråle gennemtrænger eller lader sin energi strømme gennem et af centrene i det æteriske legeme af den entitet, som besjæler et helt naturrige, og ansporer da gennem det-

* Se side 47, hvor strålerne er omtalt på en anden måde. Den tilsyneladende modsigelse kan skyldes anvendelsen af ordet 'stråle' uden at angive, hvorvidt det drejer sig om en hovedstråle, en af de syv understråler af en hovedstråle eller en komplementærstråle. (Udgiveren).

te særlige center den enhed, der individualiseres, til den nødvendige aktivitet. Senere, når strålevirkningerne psykologisk forstås bedre, og centrene med deres syv strålevibrationer er blevet studeret mere indgående, vil man erfare, at der gennem et bestemt center og en bestemt strålevibration kan kontaktes og erkendes livsformer og bevidsthedscentre. Dette gælder alle former i alle riger, under såvel som over det menneskelige. En af de første måder, hvorved mennesket lærer denne sandhed, er gennem opdagelsen af den vibration, der udstråler fra en bestemt mester, og som i mennesket selv frembringer en reaktion, der fremkalder respons. På den måde er mennesket i stand til at finde ud af, på hvilken stråle hans sjæl befinder sig, og til hvilken strålegruppe han drages. Dette er vigtigt for aspiranten og burde overvejes mere omhyggeligt, end det hidtil har været tilfældet, for derved kan aspiranten fastslå naturen og kvaliteten af sin sjæls type og af det center, gennem hvilket han (i okkult forstand) når ud på Vejen. Han opdager ligeledes den gruppe af former og livsvæsenner, som han er forbundet med, som han må tjene, og som kan tjene ham. ...

Som vi har set, er relationen mellem mennesket og dyrene fysisk, følelsesmæssig og mere og mere mental. Enhver menneskerace, der virker under stråleindflydelserne, fremkalder på sin side bestemte virkninger i de tre riger under det menneskelige. Da det store individualiseringseksperiment påbegyndtes, blev energierne eller strålepåvirkningerne fra rigerne over det menneskelige fokuseret gennem menneskeheden, og da begyndte menneskeheden store opgave, som er en cyklisk overførsel af strålekræfterne« (EPI e.258-261, 262; EP1 d.278-281, 282).

»I relation til dyreriget kan man sige, at nøglen, der giver adgang til menneskeriget, er *instinkt*. Dette instinkt bliver, i de sidste faser af dyrets evolution og efterhånden som

det frigør sig mere og mere fra gruppesjælen,* omdannet til intelligens eller det embryonale tankesind, som ligger latent i dyremennesket, og som blot behøvede den stimulerende vibration, der udgik fra Jordens forbillede, for at blive opflammet til noget rigtig menneskeligt. Vi må hele tiden huske, at individualiseringsmetoden på denne klode ikke var den, der blev brugt på andre, og at mange af de nuværende, fremskredne menneskeenheder individualiserede normalt og ved hjælp af selve evolutionens drivkraft. De fandt (for nu så vidt muligt at udtrykke det i relation til ild) gennem dyreinstinktets virksomhed deres modsatte elektriske pol, og ved blandingen af de to fremstod mennesket – samlingen af de 3 ildformer i kausallegemet.

Mennesket kommer ind i det 5. rige ved at forvandle tankesindets skelneevne, hvilket på et bestemt stadium – ligesom ved dyrets individualisering – fremkalder en åndelig individualisering, som på de højere planer svarer til det, der skete i de lemuriske dage. Vi har altså:

Instinkt. . . . Nøglen fra dyre- til menneskeriget, eller fra det 3. til det 4. rige.

Manas. . . . Nøglen fra det menneskelige til det åndelige rige, eller fra det 4. til det 5. rige«

(CF e.335; KI d.335-336).

»I 3. *rod* fandt individualiseringen sted. Det var en begivenhed, der blev mulig gennem nogle polære forbindelser, og fordi de kyndige forstod de videnskabelige love

* 'En *gruppesjæl* er i almindelighed en samling permanente triader i et tredobbelt hylster af monadisk essens. Denne definition er rigtig, forsaavidt angaar alle gruppesjæle, som optræder paa det fysiske plan; men den giver ingen forestilling om, hvor overordentlig indviklet gruppesjælsthemaet er.' – A. Besant: *Bevidstheden og dens udvikling*, s. 71.

og udnyttede et særligt elektrisk forhold til at fremskynde racens evolution. Det var nogle mægtige elektriske fænomener, og de frembragte 'lysene som altid brænder'. Det var resultatet af kendskab til naturlovene og deres tilpasning til lejligheden. ...

Det, der er spærret inde, må frigøres. Sådant vil det være i denne 5. rodrace. Nogle kosmiske kræfter er blevet aktiveret, og den fulde effekt af deres energi er endnu ikke åbenbar. Denne indstrømmende kraft vil Hierarkiet benytte sig af med henblik på at fremme de planetariske planer. Foruden i menneskeriget mærkes virkningen af fænomenet også i et af de andre riger. Det er klart, at i individualiseringsperioden skete der en voldsom stimulering af *dyreriget* – en stimulering som har været ved og ført til det fænomen, vi kalder 'husdyr' med deres relativt høje intelligensniveau i forhold til vilde dyr« (CF e.714-715, 716; KI d.668-669).

»Som vi har set, var der gode muligheder for dyreriget i 3. rodrace, og mange individualiserede. I 4. rodrace standsede denne cyklus midlertidigt, og der skete noget, som svarer til det, der vil ske i den 5. rodrace i forbindelse med mennesket ved den såkaldte 'dommedag'. I den atlantiske tid blev de liv, som udgjorde 3. naturrige, delt i to grupper:

Et antal af disse liv blev 'godkendt', og livets bølge strømmede gennem dem og tillod dem at inkarnere i dyreformer på Jorden og gradvis udvikle sig.

Resten blev afvist, og som gruppe forholder de sig indtil videre passivt og vil ikke manifestere sig i fysisk form før næste runde.

I 5. runde vil der ske en tilsvarende deling af det 4. rige, og livene i dette rige vil blive underkastet en prøve af samme art. Nogle vil blive godkendt og fortsætte deres

evolution på denne planet, mens andre vil blive afvist og gå i midlertidig pralaya.

Efter afvisningen af 3/4 af dyreenhederne i 4. rodrace fortsatte de resterende triader (eller 1/4) på deres vej og viste på den måde, at alle med tiden vil fortsætte, og at de selv vil nå målet i næste runde. Ligesom de menneskemonader, som bliver godkendt i 5. runde, vil træde ind i det 5. rige eller reagere på dets vibration før kulminationen af den 7. runde, vil de dyremonader (hvis jeg kan bruge den betegnelse), der blev godkendt i denne runde, opnå individualisering i 5. runde og træde ind i det 4. rige. Det bliver fremkaldt af den stærke manasiske impuls, som vil karakterisere hele 5. rundes cyklus, og sker derfor helt planmæssigt og som resultatet af almindelig evolutionær vækst. Der vil ikke blive brug for en elektrisk stimulering af samme art som den, der blev givet i lemurske dage« (CF e.461-462; KI d.444-445).

» ... I midten af fjerde rodrace, den atlantiske race, indtraf der en begivenhed, som nødvendiggjorde en forandring, eller en fornyelse af Hierarkiets metoder. Visse af dets medlemmer blev kaldt bort til højere arbejde andre steder i solsystemet, og nødvendigheden hidkaldte et antal højt udviklede typer af menneskeheden. For at sætte andre i stand til at indtage de førstnævntes pladser, rykkedes de mindre fremskredne medlemmer af Hierarkiet alle et trin opad og efterlod sig ledige pladser blandt de mindre poster. Derfor bestemtes der tre ting i Verdens Herres rådsforsamling:

1. At lukke den dør, hvorigennem dyremenneskene kom ind i menneskeriget for i en tidsperiode ikke at tillade flere monader på det højere plan, at tilegne sig legemer. Dette begrænsede antallet af mennesker i det fjerde rige, eller menneskeriget, til dets nuværende størrelse.

2. At åbne en anden dør og tillade de medlemmer af menneskeheden, som var villige til at underkaste sig den nødvendige disciplin og gøre den nødvendige og vældige indsats, at komme ind i det femte eller åndelige rige. På denne måde kunne Hierarkiets rækker udfyldes af de medlemmer af jordens menneskeheden, som var egnede hertil. Denne dør kaldes for indvielsens port og er stadig åben på de samme betingelser, som blev stillet af Verdens Herre på den atlantiske tid. ... Døren imellem dyre- og menneskeriget vil igen blive åbnet i løbet af den næste store cyklus, eller runde, som den kaldes i nogle bøger, men da dette ligger adskillige millioner år forud for os i øjeblikket, skal vi ikke beskæftige os med dette« (IHS e.33-34; IMS d.48, 49).

»Hvert rige er *positivt* i forhold til riget under, og mellem dem findes den manifestationsfase, der forbinder dem, dvs. forbinder det positive og det negative. De mineralformer, som er mest aktive eller rajasiske, er de liv, der hverken er mineraler eller planter, men slår bro mellem dem. På samme måde når rajasperioden i planteriget sit maksimale udtryk, lige før aktiviteten bliver rytmisk, og planten smelter sammen med dyret. I dyreriget ses det samme hos de dyr, som individualiserer, forlader gruppesjælen og bliver et særskilt individ. Derfor må man opfatte disse typer aktivitet som fysisk for mineralet, sensitiv for planten og spirende mental for dyret« (CF e.1135; KI d.1035-1036).

»Når spiren er modnet har moderaspektet ikke længere nogen plads, og mennesket er okkult befriet. Denne idé går igen i hele manifestationen, for naturrigerne eller formen (uanset hvilken form det er) nærer spiren til det, der er det næste skridt fremad i evolutionsprocessen og betragtes derfor som moderaspektet. Til sidst afkastes og erstattes dette aspekt. F.eks. nærer og opretholder det 3. rige, dyreriget, i de tidlige stadier spiren til det, der en dag vil blive

et menneske, og personligheden opretholder det, som en dag vil udvikle sig til et åndeligt menneske« (CF e.619; KI d.585-586).

»Det er ikke muligt at foretage et grundigt studium og en virkelig analyse af strålernes virkning og arbejde i forbindelse med dyreriget. Dog må det erindres, at rødderne til menneskets psykologi ligger skjult i dette aspekt af Gud. Menneskene er udtryk for sjælens to aspekter – dyresjælen og den guddommelige sjæl – og disse to, forenet og sammensmeltet i mennesket, udgør den menneskelige sjæl. Det er denne kendsgerning, der er årsag til menneskets specielle problemer, og det er disse to faktorer, der indrager mennesket i den lange kamp, der resulterer i frigørelse af den guddommelige sjæl gennem sublimeringen af dyresjælen. I disse ord ligger der megen næring for tanken. 'De tvende skal blive én'. Dette arbejde er begyndt i dyreriget og udgør dets 'hemmelighed', og derfor anvendes ordet 'overføring' i denne forbindelse. Individualisering var det første resultat af denne hemmelige proces. Dens endelige fuldbyrdende virkning kan ses i indvielsesprocessens fem stadier, der fører til endelig forklarelse og frigørelse« (EPI e.248; EP1 d.268-269).

»Først når det indre selv eller egoet i kausallegemet styrer dets tredobbelte personlighed, kan det okkult få tilladelse til at blive en alkymist af fjerde orden og arbejde med overførslen af dyremonaden til menneskeriget, med hele den store viden dette indebærer« (CF e.487; KI d.468).

Kapitel 4

Husdyrene og de seks stråler

»(Kontaktvidenskaben) styrer alle relationer inden for hele vort planetariske liv og indbefatter f.eks. også den forbindelse, som er etableret mellem menneskene og husdyrene. Disse dyr er i forhold til deres eget rige det, som den nye gruppe af verdensjenerer er i forhold til menneskeheden. Den nye gruppe af verdensjenerer er forbindelsesleddet og udgør kommunikationsmåden mellem Hierarkiet (det femte rige) og menneskeheden (det fjerde rige) under den nuværende guddommelige plan; husdyrene opfylder således en lignende funktion mellem menneskeheden (det fjerde rige) og dyreriget (det tredje rige). Disse analogier er ofte frugtbar og oplysende« (TEL e.68; TEL d.69-70).

»Dyreriget besidder en kvalitet, der indeholder et voksende instinktivt formål, hvilket – i sin højeste form – viser sig som de mere udviklede dyrs tilknytning og hengivenhed til mennesket. Bag dyrenes tilsynskomster findes en stadig orientering hen imod forståelse og som konsekvens heraf en dragen imod de livsformer, der svarer til det, de ønsker. Derfor indvirkningen fra femte stråle for konkret viden, som strømmer gennem den menneskelige familie til det tredje naturrige. Mennesket er her den indviende faktor og har fået betroet den opgave at lede dyreriget frem til frigørelse – en frigørelse, der giver adgang til det fjerde naturrige, som er dyrenes næste område for aktivitet« (EPI e.198; EP1 d.220-221).

» ... Man må huske, at disse strålekræfter ytrer sig ligeså stærkt i de andre naturriger, som de gør i det menneskelige. F.eks. har en fase af den første stråles destruktive aspekt ytret sig som den organiserede videnskabelige ødelæggelse af former i dyreriget. Dette er den ødelæggende

kraft, som mennesket har manipuleret med. En anden fase af den samme kraft (som kan bemærkes i forbindelse med bevidsthedsudfoldelse på subtile og magtfulde måder) kan observeres i den virkning, som mennesker har på husdyrene, hvor de fremskynder deres udvikling og stimulerer dem til avanceret instinktiv aktivitet i formen. Jeg nævner disse to faser som eksempler på virkningen af første stråles energi i dyreriget, således som den kommer til udtryk gennem menneskers aktivitet« (DN e.14; NS d.21-22).

»Den sjette stråle er, som I véd, meget tæt forbundet med dyreriget, og dens virkning dér er at frembringe i de højere former for animalsk liv den egenskab, der kendetegner husdyrene, og en tilpasningsevne hos dyret over for menneskelig kontakt. De stråler, der kontrollerer dyreriget, er den syvende, den tredje og den sjette. Heraf kan I let se, at forbindelsen, der eksisterer mellem de højere dyr og mennesket, er en stråleforbindelse og derfor nyttig i henhold til udviklingsloven og uundgåelig i sine resultater« (DN e.123; NS d.119).

»Den tredje stråle er på sin side især relateret til dyreriget, idet den skaber den tendens til intelligent aktivitet, som vi kan iagttage hos højere husdyr. Det, der svarer til radioaktivitet og udstrømmende dufte, som vi finder i mineralriget og planteriget, kalder vi her hengivenhed, kendetegnet for det tiltrækkende samspil mellem husdyr og menneske. De, som dyrker personligheder, ville hurtigt kunne omdanne denne hengivenhed til hengivenhedens højere modsvarighed – kærlighed til principper – hvis de gjorde sig klart, at de kun udfoldede en animal udstråling« (EPI e.45; EPI d.72-73).

»Det første punkt, der må fremhæves i forbindelse med menneskets ansvar i relation til dyrene, er, at dyreverdenen legemliggør to guddommelige aspekter, to guddom-

melige principper; derfor virker to hovedstråler i tilknytning til deres udtryk eller manifestation. Disse to aspekter findes også i mennesket, og det er i forbindelse med disse to områder, som mennesket deler med dyrene, at menneskets ansvar og virke ligger, og gennem anvendelsen af disse to aspekter af guddommelig energi vil han virkeliggøre sin opgave og bringe den til fuldbyrdelse. Den samme guddommelige aktivitet og den samme guddommelige, medfødte intelligens findes i begge rigers formaspekt. De er iboende selve stoffet. Men denne tredje stråle for guddommelig intelligens virker stærkere og påvirker dyreriget kraftigere, end det er tilfældet for mennesket. Dette er en ny oplysning, som ikke tidligere har været bragt.

Den anden stråle er naturligvis til stede i sit formopbyggende aspekt som flokinstinkt og som grundlag for den seksuelle relation blandt dyrelegemer. Anden stråle opfylder en lignende funktion hos menneskene, og ad disse to energibaner findes kontaktpunkterne samt muligheden for at påtage sig ansvar. Dog bør det bemærkes, at dyrene i sidste instans har mere at give menneskene, end menneskene har at give dyrene, hvad angår disse specielle kræfter og funktioner. I den menneskelige familie virker et andet guddommeligt aspekt, hvilket er vilje, styret hensigt, planlagt mål og intelligent udformning eller plan. Disse kvaliteter er medfødte, hvad angår mennesket, og de udgør et aspekt af den guddommelige intelligens og er som regel ikke aktivt til stede i dyret. Men efterhånden som dyreriget kommer mere og mere ind under menneskelig indflydelse, og den mærkbare tendens med at have husdyr vedvarer, vil vi se de hensigtsmæssige mål dukke op, og en vej hen imod disse mål ses, idet dyret retter sin kærlighed og opmærksomhed imod sin herre. Dette eksempel viser noget af menneskets ansvar over for dyreverdenen. Husdyrene må trænes til at tage del i de viljesbestemte handlinger. Mennesket synes endnu at udlægge dette som dyrets vilje til at elske sin herre, men det drejer sig om noget dybere og mere fundamentalt end at tilfredsstille menneskets

kærlighed til at blive elsket. Den virkelige og intelligente træning af vilde dyr og deres tilpasning til ordnede livsbetaingelser er en del af den guddommelige proces med at integrere Planen og med at skabe et ordnet og harmonisk udtryk for den guddommelige hensigt. Det er gennem tankens kraft, at mennesket til sidst vil bygge bro over den kløft, der består mellem dyreriget og mennesket, og det må gøres ved menneskets styrede, kontrollerede tanke, der kontrollerer og styrer dyrebevidstheden. Det gøres ikke ved at vække kærlighed, frygt eller smerte. Meningen er, at det skal være en rent mental proces og en enestående mental stimulering« (EPI e.254-256; EP1 d.274-276).

»I Atlantis-perioden dæmpedes den rent fysiske relation af en astral eller følelsesmæssig relation, og der kom en tid, hvor nogle af dyrene blev draget inden for menneskets virkefelt og blev tæmmet og sørget for, og da fremkom de første husdyr. En ny æra begyndte, hvor visse af dyrene fremkaldte hengivenhed fra visse mennesker, og en ny indflydelse kom til at indvirke på dette tredje naturrige. Denne indflydelse begyndte under en cyklus, hvor den anden stråle og den sjette stråle fungerede samtidigt, og hvor deres større og mindre forløb var samtidige. Det er en sjælden hændelse, og når den indtræffer, griber menneskeheden vejledere lejligheden til at skabe større resultater eller til at indlede nye skridt, hvorved den guddommelige Plan kan udvikles hurtigere. For at modvirke den frygt for dyreverdenen, der som helhed fandtes i menneskeheden, bød lejligheden sig til gennem menneskeheden vejledere at bringe mennesker og dyr i nærmere forbindelse med hinanden, og da det skete i en cyklus, hvor kærlighed og hengivenhed strømmede udover, ind i og gennem alle former, blev en stor del af den herskende frygt modvirket. Siden den tid er antallet af husdyr stadig øget. Relationen mellem de to riger er nu tofoldig – fysisk og følelsesmæssig« (EPI e.257; EP1 d.277).

»Det vil stå klart, at ethvert af naturriggerne – elemental-, mineral-, plante- og dyreriget såvel som menneskeriget – er opdelt i syv primærtyper eller stråler, og eftersom individualisering (dvs. overgangen fra dyre- til menneskeriget) for tiden kun kan finde sted i forbindelse med mennesket, følger det, at der i spidsen for dyreriget på hver stråle vil være nogle dyrearter, der er modtagelige for menneskelig indflydelse, hvorved sådan individualisering kan finde sted. Elefanten siges at stå i spidsen for dyrenes anden stråletype, medens katten og hunden indtager en lignende position på henholdsvis fjerde og sjette stråle. Hvad angår de øvrige, har vi ingen oplysninger, bortset fra, at dyr af første stråle ikke længere eksisterer på jorden« (EPI e.164; EP1 d.189).

»Hvad angår de 4 mindre stråler – harmoniens, den konkrete videnskabs, hengivenhedens og den ceremonielle ordens stråle – så har de en vis kontrol på alle planerne, men på nuværende tidspunkt er de først og fremmest beskæftiget med udviklingen af det reinkarnerende ego i de 3 verdener. Disse 4 stråler styrer på en subtil og speciel måde de 4 naturrigger: mineral-, plante-, dyre- og menneskeriget, og deres sammensmeltning med de 3 aspektstråler (idet mahachohanens aktivitetsstråle samler de 4 lavere stråler i vores planetsystem) er en parallel til overførslen af mennesket (produktet af de 3 riger og det 4.) til det overmenneskelige eller åndelige rige. Den 4. stråle og det 4. rige udgør et samlingspunkt for de 3 lavere, og alle 4 overgår derefter til de 3 større eller højere. Det er værd at tænke over, og der er også en klar analogi med det 4. plan. I dette system er der en overensstemmelse mellem det buddhiske plan, menneskeriget og den 4. stråle, harmoniens, skønhedens eller syntesens stråle, ligesom det er i 4. rodrace, at syntesen ses for første gang – fordi døren til det 5. eller åndelige rige åbnes her. Det var også den 4. rodrace, der udviklede den astrale evne, som muliggjorde kontakt med det 4. eller buddhiske plan.

Men derudover har de 3 mindre stråler, konkret viden-

skab, hengivenhed og ceremoniel lov, hver især en subtil forbindelse med de 3 naturriger under det menneskelige og med de 3 love i de 3 verdener – (i mangel af bedre bruger jeg ordet 'subtil' til at beskrive noget virkeligt, der synes at være en illusion)« (CF e.588-589; KI d.557-558).

»Den konkrete videnskabs stråle har et særligt forhold til dyreriget, for det er den stråle, der styrer overgangen af dette rige til menneskeriget. Planeten Venus gav i sin 5. runde den impuls, som fremkaldte tankesindets gnist i dyremennesket – et velkendt faktum. Den er også den 5. stråle og har en interessant forbindelse med den 5. lov, fikseringsloven. Desuden kunne vi med fordel studere analogien mellem disse faktorer og den 5. rodrace, racen med en særlig stærk udvikling af det konkrete tankesind. Analogiloven gælder altid« (CF e.590; KI d.559).

»Den femte stråle vil inden længe, som vi har bemærket det, gøre sin kraft mærkbar i dyreriget, og en endnu nærmere relation vil opstå mellem mennesker og dyr« (EPI e.247; EP1 d.268).

»Dyreriget besidder en kvalitet, der indeholder et voksende instinktivt formål, hvilket – i sin højeste form – viser sig som de mere udviklede dyrs tilknytning og hengivenhed til mennesket. Bag dyrenes tilsynekomster findes en stadig orientering hen imod forståelse og som konsekvens heraf en dragen imod de livsformer, der svarer til det, de ønsker. Derfor indvirkningen fra femte stråle for konkret viden, som strømmer gennem den menneskelige familie til det tredje naturrige. Mennesket er her den indviende faktor og har fået betroet den opgave at lede dyreriget frem til frigørelse – en frigørelse, der giver adgang til det fjerde naturrige, som er dyrenes næste område for aktivitet« (EPI e.198; EP1 d.220-221).

»Jeg har kun lidt at føje til denne undervisning angående dyreriget og strålerne, idet – som tidligere sagt – det er til ingen nytte. Menneskets virke er at vække den døde til live, at bringe broderskab til udtryk på det fysiske plan og at overføre guddommelig energi til en ventende formernes verden. Ligesom strålerne spiller deres rolle i forbindelse med menneskeheden og bringer mennesket frem til manifestation, sådan som han er i sit inderste væsen, således vil hans virke med dyreriget og med de andre riger fortsætte støt og uafsladeligt. Selv om menneskeheden næppe ved, hvordan og hvorfor, så vil den spille sin rolle i opbygningsarbejdet. Det skabende arbejde vil fortsætte, og Planen blive virkeliggjort. Menneskets arbejde for dyreriget er at stimulere instinktet, indtil individualisering muliggøres« (EPI e.267; EP1 d.287).

Kapitel 5

Devaer

»Glem ikke, at den menneskelige evolution kun er en af mange, og at også devaerne befinder sig i en kriseperiode. De er blevet kaldet til at nærme sig menneskeheden, for med deres højere vibration og fremragende viden at forene deres kræfter med menneskeheden med det formål at fremme de to evolutioner. Devaerne har meget at bidrage med henblik på farve og lyd, idet de påvirker menneskers og dyrs æteriske legemer« (EPI e.123; EP1 d.150).

»Vanddevaernes tjenesteområde ligger i det store arbejde med at nære hele plante- og dyrelivet på planeten. Deres mål er at overgå til den højere devagrupper, vi kalder luft- eller ilddevaerne« (CF e.902; KI d.830).

»*Fugleriget* er specielt forbundet med devaevolutionen. Det danner en overgang mellem den rene devaevolution og to andre manifestationer af liv.

For det første. Nogle devagrupper, der ønsker at overgå til menneskeriget, idet de har udviklet bestemte egenskaber, kan gøre det via fugleriget, og nogle devaer, som vil kommunikere med mennesker, kan ligeledes gøre det via fugleriget. Det er denne sandhed, der hentydes til i den kristne Bibel, hvor engle og devaer ofte fremstilles som om, de har vinger. Der er ikke mange af disse tilfælde, idet den almindelige fremgangsmåde består i, at devaerne gradvis arbejder sig frem mod individualisering ved at udvide deres følelsesliv, men i de få tilfælde, der er, tilbringer devaerne adskillige cykler i fugleriget, hvor de bygger i respons på en vibration, som i sidste instans fører dem over i menneskeriget. På den måde vænner de sig til at bruge en fast form, uden de begrænsninger og urenheder dyreriget afføder.

For det andet. Mange devaer forlader gruppen af passive liv og forsøger at blive manipulerende liv via fugleriget. De tilbringer et vist antal cykler i fugleriget, før de bliver alfer, feer, gnomer eller andre naturvæsener.

Den overfladiske læser vil ikke kunne forstå, hvorfor de to ovenstående begivenheder indtræffer, og den studerende vil heller ikke opfatte den sande forbindelse mellem fuglene og devaerne, før han betragter 'fuglen eller svanen uden for tid og rum' og den rolle, denne fugl spiller i mysterierne. Her ligger for ham en nøgle. Han må også huske det faktum, at ethvert liv af enhver grad, fra en gud til den mest ubetydelige af de mindre devaer eller bygmestre, på et eller andet tidspunkt må gennemgå menneskeriget« (CF e.895-896; KI d.823-824).

»*Agnichaitanerne.* Det er en betegnelse, som bruges om de ildliv, der er planets samlede stofmængde, ... og også om de små væsener der udgør manifestationens ild. Efterhånden som man studerer og forstår den fysiske elektricitets sande natur, vil man erkende eksistensen af disse agnichaitaner« (CF e.904; KI d.831).

»Disse agnichaitaner på det 3. underplan bliver især påvirket af Saturns energi. Det er dem, der smelter og blander substanserne, og det er i forbindelse med dem, at forvandlingen af metaller bliver mulig. De har samme forhold til mineralriget, som vanddevaerne har til plante- og dyreriget. De er, som det fremgår, forbundet med en planetlogos' og en sollogos' halscenter, og det er deres aktivitet, der muliggør lydtransmission. Det overrasker måske studerende og opfindere, men i virkeligheden skyldes den hurtige udvikling af trådløs kommunikation overalt, at en gruppe ilddevaer, som vi ikke før har haft kontakt med, er ved at nærme sig den menneskelige vibration« (CF e.905; KI d.832).

» ... De devaer, som former alle tings æteriske dublet ud af deres egen substans, må også tages i betragtning. Disse bygmestre er summen af al fysisk substans og udgør stoffet på det fysiske plans æteriske trin. De findes derfor i fire grupper, og hver gruppe har en særlig karmisk forbindelse med et af de 4 naturriger:

<i>Gruppe</i>	<i>Plan</i>	<i>Rige</i>
1.....	1.	Menneskerige
2.....	2.	Dyrerige
3.....	3.	Planterige
4.....	4.	Mineralrige

Derfor er substansen i menneskets højeste fysiske form atomar. Mesterens fysiske legeme består af atomart stof, og når han ønsker at materialisere det på det faste fysiske plan, former han omkring dette atomare stof et hylster af luftformigt stof, som er en præcis afbildning af alle de kendte fysiske træk. Substansen i dyrelegemets højeste form er den 2. æter, og her er en nøgle til alle hav- og vandformers forbindelse med dyret. Den højest mulige form, planternes liv kan antage, er den 3. æter. Disse forhold vil komme frem i 7. runde, hvor de nuværende 3 naturriger, menneske-, dyre- og planteriget, findes objektivt i æterisk stof, som da vil være deres mest kompakte manifestation. Mineralriget har sin højeste manifestation i den 4. æters stof, og den forvandling er allerede ved at ske, for alle de radioaktive stoffer, som nu bliver opdaget, er helt bogstaveligt ved at blive til stof i den 4. æters kategori« (CF e.935; KI d.857-858).

»En af de store fejl, menneskeslægten har begået, er at give mennesket mineraler som lægemidler. Det har resulteret i en kombination af devasubstanser, der ikke var til sigtet. Menneskets forhold til de lavere riger, og især dyre- og mineralriget, har fremkaldt en speciel situation i

devaverdenen og skabt problemer for devaevolutionen. Brugen af animalske fødemidler (og i mindre grad mineraler som medicin) har fremkaldt en blanding af devasubstanser, hvis vibrationer ikke er afstemt efter hinanden. Planteriget er i en helt anden situation, og en del af dets karma har bestået i at tjene som føde for mennesker. Det har ført til en planlagt forvandling af dette riges liv og dets overførsel til et højere stadium (dyrestadiet), der er dets mål. Forvandlingen af plantelivet sker ifølge sagens natur på det fysiske plan, og derfor er det beregnet til føde. Forvandlingen af dyrets liv og dets overførsel til menneskeriget sker på kama-manasiske planer. Det betyder, at dyr, esoterisk set, ikke er beregnet til føde for mennesker. Det er et argument for vegetarisk levevis, man bør overveje« (CF e.645-646; KI d.608).

»I forbindelse med den første gruppe former skal vi lægge mærke til, at den praniske stråling, der afgives af enheder i dyre- og planteriget (efter at de har optaget både solprana og planetarisk prana), naturligvis er en kombination af de to og gennem overfladestråling, ligesom solprana og planetarisk prana, overføres til visse devagrupper, som tilhører en temmelig lavtstående orden, og som har et besynderligt og kompliceret forhold til dyrets eller plantens gruppesjæl. ... Disse devaer har også en violet farvetone, men så bleg at den næsten er grå. De befinder sig i en overgangstilstand og smelter på en forvirrende måde sammen med grupper af væsener, der næsten er på involutionsbuen.

I den anden gruppe overfører den menneskelige form sin stråling til en langt højere devaorden. Disse devaer har en klarere farve, og efter at have optaget den menneskelige stråling, overfører de den hovedsagelig til dyreriget og viser på den måde det nære forhold mellem de to riger.

Selvom ovenstående redegørelse for det komplicerede forhold mellem Solen og planeterne, planeterne og de for-

mer, som udvikler sig på dem, og formerne indbyrdes i deres gradvis aftagende betydning, kun skulle vise alle skabningers store afhængighed af hinanden, vil der alligevel være opnået meget« (CF e.95-96; KI d.116-118).

Kapitel 6

Store besjælende væsner og livets kæde

»For dette store liv gælder det kun menneskeheden og dens fuldkommengørelse, for på menneskeheden beror alle de andre naturrigers frelse« (EXH e.477; HF d.472).

»Menneskeriget (det fjerde skabende hierarki) blev ... frembragt af et tredobbelt AUM, intoneret i en bestemt toneart af treenighedens tre skikkelser i forening – Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd eller Shiva, Vishnu og Brahma. Denne lyd varer endnu ved. Samspillet mellem og sammenblandingen af de mange små lyde i ethvert menneskevæsen fremkalder en stor forenet lyd, som kan høres på de højere steder, og som på sin vis har en bestemt virkning på dyreriget. Det er en af de faktorer, som frembringer de dyreformer, som både dyr og mennesker kan tage i besiddelse, for det må stadig huskes, at mennesket er forbindelsen mellem det dyriske og det guddommelige« (IHS e.152; IMS d.163).

» ... Med kraftstrømmen fra en bestemt konstellation uden for systemet, gennem et bestemt planetsystem og dermed en planetlogos' astrallegeme, blev der skabt en situation, som fremkaldte tilsynkomsten af det 3. rige i naturen, det sansende og bevidste dyrerige« (CF e.665; KI d.625).

»Varuna, astralplanets herre, har opnået en mere ensartet bevidst kontrol end sine brødre på det mentale og fysiske plan. ... Men hvis det nu er sådan, kan vi med rette spørge, hvorfor det tilsyneladende manifesterer sig så katastrofalt i forbindelse med mennesket. Det er der flere grunde til. Én af dem er, ... at han har en speciel tilknytning til dyrerigets hersker, og da mennesket endnu ikke har adskilt sig fra eller lært at kontrollere sin dyrenatur, bliver det

også påvirket af denne umådelige kraft« (CF e.660-661; KI d.622).

» ... Summen af menneske- og devaenheder på en planet udgør en planetlogos' *vitale legeme*, mens summen af mindre liv på en planet (fra menneskers eller devaers stofflige legemer ned til de andre naturrigger) udgør hans *faste legeme* og kan deles i to typer:

- a. De der er på evolutionsbuen, så som i dyreriget.
- b. De der er på involutionsbuen, ... «

(CF e.301-302; KI d.306).

»'Planetens fanger' inddeles i to kategorier:

1. De liv, som handler under indflydelse af en bevidst hensigt, og som for en tid 'begrænser det liv, som findes i dem'. De tager bevidst form og ved fra begyndelsen, hvordan slutningen bliver. Disse væsener inddeles yderligere i tre hovedgrupper:
 - a. Det væsen, som er vor planets liv, den ene, i hvem vi lever, bevæger os og har vor væren. Dette væsen eller hele summen af organiserede liv kaldes til tider den planetariske Logos, til tider Den gamle af dage, til tider Gud og til tider det ene liv.
 - b. De liv, som udgør princippet om begrænsning i et naturrige. Det liv, der for eksempel udtrykker sig gennem dyreriget, er et selvbevidst intelligent væsen, som virker fuldt bevidst om sin hensigt og målsætning og begrænser sin aktivitetssfære for at tilbyde passende mulighed og udtryk for de utallige liv, som har deres liv, tilværelse og ophold i dette væsen. Ser I, hvorledes loven om offer løber gennem hele skabelsen.

c. Tankens sønner, menneskelige sjæle, solengle, de guddommelige gudesønner, som i fuld selvbevidsthed virkeliggør visse klart opfattede mål gennem menneskeheden.

2. De liv, som er begrænsede i form, fordi de ikke er selvbevidste, men er ubevidste bestanddele af en større form. De er endnu ikke udviklet til det punkt, hvor de er selvbevidste væsener« (WM e.530-531; HM d.541).

»I 4. rodrace blev 'døren' (som den kaldes) mellem de to riger lukket, og der kom ikke flere enheder fra dyreriget ind i menneskeriget. Deres cyklus endte midlertidigt, og dyreriget og menneskeriget blev – for nu at udtrykke det med hensyn til ild eller elektriske fænomener – positive i forhold til hinanden, og der blev frastødning i stedet for tiltrækning. Alt dette skete som følge af, at 5. stråle kom til magten i en meget lang cyklus. Det var nødvendigt på grund af menneskets behov for at udvikle sig manasisk og resulterede i en periode med frastødning af dyreenhederne, hvis bevidsthed så blev stimuleret astralt.

I denne frastødning har vi en af grundene (og en af de mindst betydningsfulde grunde) til den destruktive krig og lange cyklus med grusomhed mellem mennesket og dyrene. Den kommer til udtryk i menneskets skræk for junglens og ørknens vilde dyr, og de frygtelige tab af liv disse dyr har påført mennesket igennem århundrederne. Det må man ikke glemme. I tusindvis af år har vilde dyr – især før skydevåbnenes opfindelse – dræbt de forsvarsløse, og hvis man havde ført statistik i disse år, ville den vise, at det var et gigantisk antal mennesker, som blev dræbt. Nu, i denne tidsalder, sker der en udligning, og gennem slagtningen af dyr kommer der ligevægt. Jeg taler ikke om de tankeløse grusomheder, som er begået i videnskabens navn, eller de skikke, der praktiseres under religiøst dække i forskellige lande. Kilden til disse uhyrligheder må søges andre steder.

Den skjuler sig i et bestemt væsens karma, det væsen der i en periode i månekæden beklædte embedet som det besjælende evolutionære liv i dyreriget. Det er et synspunkt, der må overvejes omhyggeligt. Hvert naturrige er udtryk for et liv eller et væsen. Mennesket er f.eks. udtryk for et af de himmelske mennesker, mens menneskeheden som helhed (det 4. hierarki) sammen med devaevolutionen er Sollogos' centre. På samme måde er dyreriget udtryk for et væsens liv, et væsen der er en del af Logos' eller Planetlogos' legeme, men ikke et bevidsthedscenter. (Vi finder en overensstemmelse i det menneskelige legeme, der har sine 7 kraft- eller energicentre, men også andre organer som den objektive manifestation er mindre afhængig af). Et sådant væsen udtrykker sig gennem dyreriget, som det besjæler, og det har en bestemt plads i det planetariske eller logoiske legeme. Det er et vink, der ikke før har været givet eksoterisk, men nu lægges frem for de studerende. Jeg kan tilføje, at nogle af de tragedier, som på nuværende tidspunkt præger tilværelsen, er karmisk forbundet med en midlertidig uoverensstemmelse mellem et væsen, der dominerede i en periode i 3. kæde, månekæden, og det, der indtager samme position i denne 4. kæde eller jordkæden. Sidstnævnte udgør hele det laveste menneskelige princip, hvis vi regner menneskets faste fysiske legeme eller dyrekrop for et princip. I manglen på enighed mellem dem ligger forklaringen på menneskets grusomhed over for dyr« (CF e.459-461; KI d.443-444).

»Siden den store deling i 4. rodrace har dyreriget primært været optaget af stimuleringen og udviklingen af kama. Det er grundlaget for Broderskabets bestræbelser på, *med menneskets hjælp*, at opflamme følelsesinstinktet (eller det embryonale kærlighedsaspekt) gennem udskillelsen af husdyrene og den deraf følgende indvirkning af menneskelig magnetisme eller udstråling på den 3. spirilla i dyreatomerne. Den samlede mængde husdyr – de dyreenheder der

er nærmest forbundet med mennesket – er hjertecentret i et stort væsens legeme, det væsen som er dyrerigets liv. Fra hjertet udgår alle de impulser, der i sidste instans vil gennemtrænge hele legemet. Det er disse enheder, som vil blive endelig udskilt af gruppesjælen ved genåbningen af døren til menneskeriget i næste runde« (CF e.462; KI d.445).

»De ariske adepter har til opgave at indpræge i verdensbevidstheden, at Gud er vilje. I denne opgave for menneskeheden arbejder de med intellektet med henblik på at bringe det under kontrol og at underordne andre former sindet for herigennem at åbenbare for mennesket visionen om det, som er, og det, som vil komme. Mennesket bringes derved i overensstemmelse med det ene livs esoteriske hovedcenter. I dyreriget forbinder adepterne gennem udviklingen af sanseevnen og den dertil knyttede udfoldelse gennem smerte disse formtyper med naturens hjertecenter. Dette er en udtryksmåde, der formidler en sandhed, som ikke kan udtrykkes klarere, før mennesket besidder en mere omfattende bevidsthed. Gennem planterigets farver bringes disse guddommelige manifestationsformer i vibrationskontakt med det kraftcenter i naturen, som er analogt med menneskets strubecenter.

Med disse ord henviser jeg hovedsagelig til det liv, som kommer til udtryk gennem vor planet, dvs. vor planetariske Logos, men begrebet kan (hvilket er unødvendigt at sige) føres videre til at omfatte det store liv, som vor planetariske Logos kun er en afspejling af og et udtryk for. Mennesket, naturens hjerne; dyrene, udtrykket for hjertet; planteriget, udtrykket for den skabende kraft eller for strubecentret. Disse tre naturriger danner på en forunderlig måde modsvarigheder til de tre højere centre i mennesket, ligesom de tre riger på den involutionsære bue modsvarer de tre lavere centre. Mineralriget er – hvor uforståelig denne idé end må synes for dem af jer, som ikke har livs-

aspektets bevidsthed – modsvarigheden til solar plexus, dette store udvekslingssted mellem det, som er foroven, og det, som er forneden.

Disse analogier ændrer sig, efterhånden som tiden går. I Lemurien udtrykte menneskeheden, betragtet som et naturrige, solar plexus aspektet, medens dyreriget stod for sakralcentret, og centret ved rygsøjlels basis symboliseredes af planteriget. I midten af den atlantiske epoke, hvor visse store forandringer og eksperimenter gennemførtes, skete der en ændring i hele processen; som I ved fra *Den hemmelige lære* og fra *En afhandling om Kosmisk Ild*, kom visse egoer i inkarnation, og et utroligt fremskridt blev muliggjort gennem deres anstrengelser. Chitta eller det mentale stofs vibration øgedes, og nu har vi perioden med den mest intensive aktivitet i konkret betydning« (WM e.359-361; HM d.373-374).

»*Krybdyrenes* hemmelighed er et af den 2. rundes mysterier, og der knytter sig en dyb betydning til udtrykket 'visdommens slanger', som bruges om alle den gode lovs adepter. Krybdyrene indtager en interessant position i alle mytologier og gamle fremstillinger af sandheden, og det er ikke uden grund. Men det er ikke muligt at gå nærmere ind på den dybere mening, der skjuler sig i vores planetlogos' karmiske historie og åbenbares som en del af den lære, der gives den indviede af 2. grad.

Da den anden store livsimpuls eller livsbølge fra vores planetariske logos blev bragt i forbindelse med den første, dannede den grundlaget for den aktivitet, vi kalder evolutionsenergi. Den resulterede i den gradvise oprulning eller åbenbaring af den guddommelige form. Da den guddommelige slange var kommet ud af ægget, manifesterede den sig og begyndte at bugte sig, idet den voksede i styrke og pragt og gennem sin umådelige frugtbarhed frembragte millioner af mindre 'slanger'. Krybdyrene er i visse henseender den vigtigste del af dyreriget, hvis jeg må have lov

til at fremsætte en udtalelse, der tilsyneladende strider mod den almindelige opfattelse. For alt dyreliv passerer gennem dette stadium i den prænatale fase, eller vender tilbage til det når formen går i opløsning. Forbindelsen er ikke kun fysisk, men også psykisk. Når man kender kundalinikraftens eller slangeildens virkelige natur og funktion, vil man bedre kunne forstå denne forbindelse, og da vil 2. rundes historie få ny betydning« (CF e.892-893; KI d.822).

»Månepitrierne, eller de der set fra systemets synspunkt er de mindre bygmestre, udtrykker sig bedst i dyreriget. Da de i deres egenskab af igangsættende impuls havde frembragt dyremennesket, havde de opfyldt deres primære funktion, og ligesom Månen (i mindre målestok og kun i forbindelse med et af de himmelske mennesker) er en døende og forsvindende verden, er månepitriernes arbejde, i systemets målestok og altså fordelt over et umådeligt tidsrum, langsomt ved at være til ende, efterhånden som det 3. riges, dyrerigets, magt over menneskeriget erstattes af åndelig kraft. Det, der i systemet svarer til månepitriernes aktivitet, vil okkult dø ud« (CF e.617-618; KI d.584).

»*Dyreriget* reagerer på en energitype, der hverken er ild eller vand, men en kombination af de to. Det er også det første rige på det fysiske plan, som er sensitivt over for lyd eller energien fra det, vi kalder støj. Det er et okkult faktum, som det er værd at lægge mærke til. Energien fra det væsen, der er det besjælende liv i det 3. naturrige, har 5 indfaldsveje, dvs. 5 centre. Det væsen, som besjæler det 4. rige, har 7, for her er tankesindet og intuitionen tilføjet. I det 2. rige er der 3 centre, men deres manifestation er så dunkel, at de praktisk talt ikke eksisterer for det menneskelige sind. I det 1. rige, eller mineralriget, er indfaldsvejene begrænset til ét center. Vi ser altså, at stimuleringen med magnetisk energi sker i, hvad der kan opfattes som

spring, 1-3-5-7. Hvert rige begynder med en bestemt udrustning og forøger den i løbet af evolutionsprocessen i riget, sådan at det befriede liv træder ind i det næste rige med sin gamle udrustning plus én. ...

Atomet bliver sensitivt over for formenergi eller det, der omgiver det. Det bliver bevidst, og begynder derefter at reagere på kraften fra det *rige*, det er en del af. Gradvis bliver det sensitivt over for stærkere impulser eller den kraft, der udgår fra det væsen, som er det pågældende riges liv.

Til sidst bliver atomet bevidst om planetarisk energi, dvs. det reagerer på selve det himmelske menneske. Da hæver det sig over det rige, det har været i, og løftes op i et andet rige, hvor cyklen gentager sig.

Det kan alt sammen udtrykkes i relation til bevidsthed, men i denne sektion vil vi simpelthen begrænse tanken til energi. Sammenfattende kan det siges, at:

1. Planetlogos har 7 centre ligesom mennesket.
2. Dyrerigets besjælende liv har 5 centre, og dyreriget har 5 prototyper på det arketyperiske plan, mens mennesket har 7 prototyper« (CF e.1072-1073; KI d.981).

»Alle tankeformer er underlagt karmaloven gennem de virkninger, de har. På dette stadium af systemets historie – denne mægtige overgangsfase mellem fast fysisk liv og tilværelsen i det logiske æterlegeme – er det ikke let for os at skelne mellem former, der er virkninger, og former, som er årsager. Her må man huske, at *kun kosmiske herrer og solherrer formulerer tanker*. Måneherrerne og alle mindre intelligenser gør det ikke. Derfor er de to ovennævnte grupper underlagt karmaloven. Kun de er selvbevidste og derfor ansvarlige. Hvis der ikke er nogen selvbevidsthed, er der heller intet ansvar. Det er grunden til, at dyrene ikke gøres ansvarlige, og selvom de lider på det fysiske plan og i deres fysiske redskab, er de fri for karma

på de finere planer, for de kan hverken huske eller se frem i tiden. De mangler tankesindets gnist og evnen til at koordinere, og derfor holdes de fri af gengældelsens lov, undtagen med hensyn til det fysiske legeme. Årsagen til denne lidelse i dyreriget skjuler sig i mysteriet om de 'fornuftløses synd'* og den frygtelige periode, som omtales i *Den hemmelige lære*, og som resulterede i alle mulige misfoster og fordrejninger. Hvis den periode ikke havde været der, og den type 'forfejlede hensigter' ikke var blevet realiseret, ville vi ikke have haft den frygtelige karmiske forbindelse, der nu er mellem det 3. og 4. rige« (CF e.562-563; KI d.535-536).

»Den almindelige kristne forveksler loven om genfødsel med, hvad han kalder 'sjælevandring' og tror ofte, at det betyder, at menneskesjæle går over i dyrekroppe eller endda andre lavere livsformer. Dette er på ingen måde tilfældet. Da det guddommelige liv bestandigt bevæger sig fremad gennem stadigt højere former, vil livet i de underliggende naturriger bevæge sig progressivt fra mineralformer til planteformer og fra planteformer til dyreformer; fra dyrestadiet bevæger sig det guddommelige liv videre til menneskeriget og underkastes loven om genfødsel og *ikke* transmigrationsens lov dvs. sjælevandring. For den, der kender noget til loven om genfødsel eller reinkarnation, er misforståelsen absurd« (ROC e.115-116; KT d.112).

* *De fornuftløses synd*. Denne synd vedrører den periode, hvor kønnene adskilles, dvs. i begyndelsen af den 3. eller lemuriske rodrace. – H.L. 3, 188. Der hentydes til det samme historiske faktum i *Bibelen: Første Mosebog*, 6:2, 6:4.

'De havde imidlertid allerede delt sig i to køn, før den guddommelige fornufts stråle havde kastet sit lys ind i deres hidtil slumrende sinds mørke region, og de havde *syndet*, dvs. de havde uden at vide af det begået en ond handling ved at frembringe en virkning, som var unaturlig.' – H.L. 3, 195. Se også H.L. 4, 250, 256.

»Det 4. skabende hierarki, betragtet som en enhed på denne planet (uafhængig af dets manifestation i andre planetsystemer), påvirker dyreriget på en magnetisk og stimulerende måde, ved at dets vibrationskraft strømmer over i dyrenes *astrallegeme* og fremkalder respons. Det forøger opfattelseevnen hos alle dyrerigets enheder. Her ser man, hvor intimt samspillet og hvor stor den gensidige afhængighed er, og hvor nært alle disse større og mindre liv er forbundet med hinanden. Vækst og udvikling i én del af det logiske legeme fremkalder en tilsvarende fremgang i hele legemet. F.eks. kan intet menneske gøre et bestemt og veldefineret fremskridt, uden at dets broder nyder godt af det. Denne afsmitning viser sig som:

En forøgelse af hele gruppens bevidsthed.

En stimulering af enhederne i gruppen.

En forøgelse af gruppemagnetismens helbredende eller integrerende virkninger på beslægtede grupper.

For den, der tjener mesteren, ligger der i denne tanke en tilskyndelse til at forøge sin indsats. Intet menneske, som stræber efter mesterskabet, kæmper for at nå målet og sigter på at udvide sin bevidsthed, kan undgå at have en virkning – i stadig bredere spiraler – på alle, det møder: devarer, mennesker og dyr. Måske er det ikke klar over det, måske er det helt ubevidst om den subtile, stimulerende udstrømning, der udgår fra det, men loven virker alligevel« (CF e.464-465; KI d.447-448).

Kapitel 7

Den evolutionære udvikling og den syvende stråle

»En af de uundgåelige virkninger af den syvende stråle-energi vil være at forbinde og sammenføje de fire naturriger i en tættere syntese. Dette må gøres som en forberedelse til menneskehedens for længst forudbestemte opgave, som er at blive distributionskanal for åndelig energi til de tre underliggende riger. Dette er den vigtigste opgave i tjeneste som det fjerde rige, gennem sine inkarnerede sjæle, har påtaget sig. Udstrålingen fra det fjerde rige vil en dag blive så stærk og så vidtrækkende, at dens virkninger vil gennemtrænge hele den skabte verden til dens nederste dyb, selv ind i mineralriget. Da skal vi se de resultater, som den store indviende, Paulus, hentydede til, da han talte om, at hele skabelsen ventede på, at gudesønnerne skulle manifestere sig. Den manifestation vil blive en stråleglorie af kraft og kærlighed.

Forøvrigt kan jeg her påpege, at den syvende stråles indflydelse vil have tre afgørende virkninger på det fjerde og tredje naturrige. Virkningerne er, at:

1. Alle dyriske legemer vil blive mere og mere forfinede, og i menneskehedens tilfælde bevidst forædlede, og således bragt op på et højere og mere specialiseret udviklingsstade. ...
2. Forbindelsen mellem menneskeriget og dyreriget vil blive stadigt tættere. Dyr i menneskets tjeneste er almindeligt accepteret og foregår uophørligt. Mennesket i dyrenes tjeneste forstår man endnu ikke, selv om der er taget visse skridt i den rigtige retning. Der må efterhånden skabes en tæt syntese og et sympatisk samarbejde imellem dem, og når dette sker, vil man se nogle ekstraordinære tilfælde af dyrs mediumitet under menne-

skelig inspiration. Herigennem vil intelligensfaktoren i dyret (hvoraf instinktet er en begyndende manifestation) hurtigt blive udviklet, og dette er bare et af de bemærkelsesværdige resultater af den tilsigtede menneske-dyr forbindelse.

3. Som en konsekvens af denne accelererede udvikling vil man se en hurtig ødelæggelse af visse typer af dyrelegemer; meget lavtstående menneskeformer vil forsvinde på grund af en generel ændring i racetyper hen imod en højere standard. Mange dyrearter vil også dø ud og er i dag ved at forsvinde og heraf kommer den stigende interesse for bevarelse af dyrelivet og oprettelsen af naturparker og reservater« (DN e.124-125; NS d.119-120).

»Meget af dyb interesse er ved at bryde frem som et resultat af den syvende stråles aktivitet. For det første, skønt dyreriget kun reagerer ret begrænset på denne type påvirkning, er der alligevel ved at vise sig afgørende resultater i dyrets sjæl. Individualiseringens dør eller indgang til menneskeriget har været lukket siden Atlantis' tid, men den vil under den nye indflydelse delvis blive åbnet; den vil blive sat på klem, således at nogle få dyr vil respondere på stimuleringen fra sjælen og opdage, at deres retmæssige plads er på den menneskelige side af den adskillende dør. En del af den reorganisering, der vil opstå som et resultat af den syvende stråles aktivitet, vil dreje sig om menneskehedens forhold til dyreriget og om etablering af bedre og nærmere relationer. Dette vil føre menneskene videre til at drage fordel af en anden virkning fra den syvende stråle, hvilket er evnen til at forædle det stof, som formerne er opbygget af. Menneskets animale legeme har været genstand for megen videnskabelig opmærksomhed i løbet af de seneste et hundrede år, og medicin og kirurgi har opnået meget store resultater. Menneskets struktur, hans legeme og dets indre systemer (med deres forskellige

ritualer) forstås nu som aldrig før, og dette er et resultat af den indkommende strålekraft med dens evne til at anvende viden i forbindelse med det magiske arbejde. Når denne viden intensivt rettes mod dyreverdenen, vil mange nye og interessante data blive opdaget; når forskellighederne mellem dyrenes og menneskenes fysiske legemer er blevet udforsket mere indgående, vil der opstå et nyt og meget frugtbart studieområde. Forskellighederne findes stort set i nervesystemerne; der har, for eksempel, ikke været ofret tilstrækkelig opmærksomhed på den kendsgerning, at dyrets hjerne egentlig befinder sig i solar plexus området, medens den menneskelige hjerne, den styrende formidler, befinder sig i hovedet og virker gennem rygsøjlen. Når videnskabsmændene helt eksakt ved, hvorfor dyret ikke benytter hjernen i hovedet, således som mennesket gør, vil de nå frem til større viden om den lov, der styrer cyklerne« (EPI e.371-372; EP1 d.383-384).

»Den tredje virkning af denne (syvende) stråles fremkomst kan ved første øjekast virke frastødende – for den vil fremkalde store ødelæggelser i dyreriget. I løbet af de næste få hundrede år vil mange af de gamle dyreformer dø ud. Der vil ske store udryddelser til dækning af menneskets behov, gennem sygdom og på grund af årsager, som er latente i selve dyreriget. Vi må hele tiden huske, at en opbyggende kraft også er nedbrydende, og der er på nuværende tidspunkt brug for nye former til dyreevolutionen. Det umådelige slagteri i Amerika er et led i realiseringen af planen. Den indre livsgnist, som believer dyregrupperne, og som er det vitale udtryk for et bestemt væsen, vil under indflydelse af den 7. stråle blusse op og fortære de gamle former, så livet kan strømme over i nye og bedre former« (CF e.465; KI d.448).

»Menneskeheden er makrokosmos i relation til de bevidsthedsstadier, der ligger under det menneskelige, som H.P.B. klart har påpeget. Virkningen på disse lavere og mere materielle stadier er hovedsagelig firfoldig.

1. Stimuleringen af det åndelige aspekt, der udtrykker sig som sjælen i alle former, såsom i et mineral, i en blomst eller i et dyr. Energiens positive aspekt i alle disse former vil vokse sig stærkere og frembringe udstråling, f.eks. i tiltagende grad i mineralriget. I dette ligger en antydning om karakteren af den proces, der vil sætte en grænse for vor planetariske eksistens og til sidst for vort solsystem. ...

I dyreriget vil virkningen blive fjernelsen af smerte og lidelse og en tilbagevenden til de ideelle tilstande i Paradisets Have. Når mennesket virker som en sjæl, helbreder han; han stimulerer og vitaliserer; han overfører universets åndelige kræfter, og alle skadelige udstrålinger og alle ødelæggende kræfter møder i det menneskelige rige en barriere. Det onde og dets virkninger er stort set afhængig af, om menneskeheden fungerer som kanal herfor. Menneskehedens opgave er at overføre og anvende kraft. Dette gøres på en ødelæggende måde og med skadelige resultater i de tidlige og uvidende stadier. Når der senere handles under sjælens indflydelse, bliver kraften forvaltet rigtigt og klogt, og resultatet bliver godt. Det er i sandhed rigtigt, at 'hele skabelsen indtil nu har arbejdet under smerte, ventende på, at Guds sønner manifesterer sig'.

2. Overførsel af lys. Menneskeheden er den planetariske lysbærer, som overfører kundskabens, visdommens og forståelsens lys, og dette i esoterisk betydning. Disse tre aspekter af lys bringer tre aspekter af sjælsenergi til sjælen i alle former gennem anima mundi, verdenssjælen. Dette kan erkendes rent fysisk, hvis vi ser på forskellen mellem vor planets oplysning i dag og for fem

hundrede år siden – vore strålende oplyste byer og vore landdistrikter, som skinner ud i natten med deres oplyste gader og hjem; vore lufthavne, der markeres med strålekastere og lys; vore oceaner, hvor oplyste skibe sejler samt vore oplyste flyvemaskiner, der i stigende antal flyver hen over himlen. Dette er blot resultatet af menneskets voksende indre oplysning. Menneskets kundskabsaspekt af lyset, har frembragt dette. Hvem kan sige, hvad der vil komme til at ske, når visdoms-aspektet bliver det dominerende? Når disse to er fast forenet gennem forståelse, vil sjælen herske i de tre verdener og alle naturriggerne.

3. Overførsel af energi. Skønt dette endnu ikke vil blive forstået, kan man få en forestilling herom ved at erkende, at menneskeriget påvirker de tre riger under det menneskelige. Den nedstrømmende åndelige triangel og den opadstigende stof-triangel mødes spids mod spids i menneskeheden, når balancepunktet findes. Verdens håb ligger i menneskets fuldendelse og åndeliggørelse. Menneskeheden selv er verdensfrelseren, som alle verdensfrelser kun har været et symbol på og en garanti for.
4. Sammensmeltningen af deva- eller engleevolutionen med den menneskelige evolution« (WM e.99-100; HM d.114-116).

»Man vil ligeledes opdage devaernes arbejde i forbindelse med dyre- og planteriget, og meget, der nu er muligt på grund af uvidenhed, vil blive umuligt og forældet. Den tid vil komme, hvor menneskets holdning til dyreriget bliver revolutioneret og slagteriet, mishandlingen og den form for grusomhed, som kaldes 'jagt', bliver afskaffet« (CF e.475; KI d.456).

»Menneskehedens mentale kraft vil i sidste instans være den kontrollerende faktor, og ved dens hjælp vil de tre riger under det menneskelige blive bragt ind under men-

neskets kontrol. Dette er sket med stor hast i forbindelse med mineralriget og planteriget. Hvad angår dyreriget er det endnu ikke fuldbåret, men processen foregår hurtigt. Megen fremgang vil ikke finde sted under den begyndende syvende stråles cyklus; til trods for, at lov og orden og rytme påtvinges planeten og kaos erstattes af orden, vil vi opleve, at de arealer på planeten, hvor dyrene stadig hersker, bliver mindre og mindre, og visse arter vil uddø, med mindre de beskyttes i reservater« (EPI e.257-258; EP1 d.277-278).

»Hvis selskaber og organisationer, der er forbundet med den spiritualistiske bevægelse, og grupper fra den psykiske forskning ville søge efter og finde de naturligt sensitive mennesker (og ikke trancemedierne) og dem, der er naturligt clairvoyante og clairaudiente og ville studere deres redegørelser, deres ord, deres reaktioner og deres arbejdsmetoder, ville de opdage meget om nogle af menneskets naturlige og normale evner – kræfter, som har ligget i dvale gennem den periode, hvor udviklingen af de mentale evner har været målet, og som mennesket har tilfælles med to store grupper af væsener – medlemmerne af hierarkiet og dyreriget. Tænk over dette« (DN e.44-45; NS d.48).

»Det næste skridt fremad for videnskaben ... bør dreje sig om atomets egen potentielle kraft og menneskets anvendelse af den. Det vil frigøre en kolossal mængde energi på Jorden. Men ikke desto mindre er det først, når videnskaben forstår den tredje faktor og begynder at bruge tankeild, som den legemliggøres af visse devagrupper, at energiens kraft, der er tredobbelt og alligevel én i de 3 verdener, bliver tilgængelig for mennesket. Endnu ligger det langt ude i fremtiden og bliver først muligt hen mod slutningen af denne runde, og disse stærke kræfter vil ikke blive fuldt udforsket og udnyttet før i midten af næste run-

de. På det tidspunkt vil man gøre megen energi tilgængelig ved at fjerne alt, hvad der blokerer den. For menneskets vedkommende sker det ved dommedagsadskillelsen, men det vil også have sine virkninger i de andre naturriger. En del af dyreriget vil gå i midlertidig pralaya og på den måde frigøre energi til den resterende del og fremkalde virkninger som dem, Israels profet hentyder til, når han siger, at 'ulven skal bo sammen med lammet'. Hans udtalelse om, at 'en lille dreng vogter dem', er stort set en esoterisk tilkendegivelse af det faktum, at 3/5 af menneskeheden vil være begyndt på udviklingsvejen, for 'en lille dreng' er betegnelsen for aspiranter og disciple. I plante- og mineralriget sker der tilsvarende ændringer, men af en sådan art at det er umuligt for os at forstå dem« (CF e.492-493; KI d.472-473).

»Når vibrationshastigheden har nået en bestemt rytme hos en større procentdel af menneskeheden, og når farverne fra gruppernes koordinerede auraer har nået en bestemt nuance, vil de (meget højtudviklede sjæle) vende tilbage til jorden og føre meget med sig, som har en værdi, at det overgår jeres fatteevne.

... Den rytmiske virkning vil blive objektivt synlig også på de to naturriger under det menneskelige. Det var ingen grundløs overdrivelse, da Israels profet sagde, 'panteren skal hvile hos kuddet' eller at 'ørkenen skal blomstre frodigt som rosen'. Dette vil blive til virkelighed, når bestemte vibrationer bliver fremherskende, og når bestemte farver, der tilslører dyder og påvirkninger, toner frem« (LOM e.236-237; OM d.228, 229).

»Betragtet som en helhed er alle plante-, dyre- og menneskerigets skabende funktioner endnu rent fysiske og baseret på lavere begær. Logos' begær efter *fysisk* inkarnation er stadig den dominerende tone. Senere vil dette mindskes og blive forvandlet til begær efter udelukkende at skabe

på de mentale planer. Det er det, der bringer ødelæggelsesaspektet i aktivitet og i sidste instans fører til formørkelse og solsystemets fysiske 'død'. Indikationer af, at dette aspekt er ved at komme til magten, vil vise sig, når to store begivenheder indtræffer:

- a. Menneskets udvikling af evnen til bevidst at skabe på mentale planer og den efterfølgende forvandling af dets lavere seximpulser til højere.
- b. Den mentale stimulering af endnu en stor del af dyreriget« (CF e.557-558; KI d.531).

»Seksualiteten, som den kommer til udtryk for tiden, og hele formeringsprocessen har mennesket fælles med dyreriget. Den er baseret på dets dyriske instinkter og den faste fysiske natur, som ikke er noget princip. Når det har gjort sig helt fri af dyreriget, og det 3. og 4. rige er adskilt fra hinanden, vil det almindelige menneske betragte seksualiteten og forplantningsorganerne på en helt anden måde end nu. Skabelse vil i sidste instans blive *resultatet af tanke- og ikke begærimpulser*. ... Det stadium vil vi begynde på, når æterlegemets funktioner bliver forstået videnskabeligt, og lovene for den skabende tanke er offentligt kendt og diskuteret. Det vil falde sammen med en periode, hvor dyreriget igen bliver mentalt stimuleret og individualisering tilladt« (CF e.559; KI d.532, 533).

»I næste rodrace vil den femte stråles kraft begynde at strømme ind i dyreriget og gradvis stimulere dyrets instinktive sind, indtil det vibrerer med strålen for intellekt, for viden. Dette vil tilvejebringe en organisering af dyrehjernen samt en overførsel af kraft fra solar plexus centret til centret i hovedet, og følgelig en forandring af dyrets polarisation og en øget hjerneaktivitet« (EPI e.243; EPI d.264).

»Det planetariske center, som svarer til rygsøjleens basis i mennesket, vil først blive vakt i den syvende rodrace, men ikke før den rigtige forbindelse er blevet knyttet mellem det planetariske sakralcenter (som er forbundet med det tredje naturregner, dyreriget) og det planetariske strubecenter, og når disse arbejder rigtigt og i forening« (EA e.454; EA d.410-411).

»Seks af mestrene, som endnu er helt ukendte for den almindelige studerende, har allerede søgt fysisk inkarnation – én i Indien, én i England, to i Nordamerika og én i Centraleuropa, mens én har bragt det store offer at tage et russisk legeme for at virke som et fredscenter i dette splittede land. Nogle disciple med 3. indvielse har taget et kvindeligt legeme – én vil til sin tid gøre meget for de indiske kvinders frigørelse, mens en anden har påtaget sig et bestemt arbejde i forbindelse med dyreriget, der også afventer hans tilsynekomst« (CF e.758; KI d.706).

»Efterhånden som Månen går i opløsning og bliver mindre, vil dens virkning på Jorden formindskes, og det betyder, at menneskenes sønner opnår en højere grad af befrielse for onde impulser. Og frem for alt vil det også betyde, at der bliver bedre forhold for dyrene og at alt, hvad der er skadeligt i dyreriget, dør ud« (CF e.795; KI d.736).

»Men når der lukkes op for menneskets bevidsthed på en sådan måde, at den kan registrere det, der foregår og finder sted i de tre lavere naturregner, så vil der gives yderligere forklaring og oplysning. Dette vil ske i en periode af menneskets historie, hvor Libra er herskende, og hvor de tre guddommelige aspekter af treenhedens tredje person, Helligånden, skaberer – lov, seksualitet og penge – vil levere nøglen til de tre lavere regner. Lov, natur (den ydre form af den subjektive åndelige lov) vil levere nøglen til dyreriget; ... « (EA e.245; EA d.225).

»Den blå stråle for hengivenhed passerer nu over i den violette stråle for det, vi kalder ceremoniel. Hvad betyder disse ord? Ganske enkelt, at universets store musiker skifter toneart, lader en anden tone lyde, og får således hjulet til at dreje på en anden måde, og svinger den violette stråle, den store tone G, ind i manifestationens bue. Disse stråler bringer med sig – i alle naturriggerne – alt det, der er i harmoni med dem: Mennesker, devaer af højere eller lavere orden, elementaler af både ønsket og uønsket natur, blomster, frugter og planteliv af særlig slags samt dyr og former af forskellig art. Det er en stråles tilbagetrækning, der signalerer den endelige udslettelse af nogle specielle former, nogle dyrearter, og fører til, at nogle plantearter dør ud« (EPI e.121-122; EP1 d.148-149).

»*Dyr, mennesker og strålerne.* Nu vil vi begynde på to punkter og studere virkningen af den indkommende kraft på menneske- og dyreriget.

Disse punkter har dybtgående interesse for den studerende, og det af to grunde. Vi vil beskæftige os med virkningen af den indkommende 7. stråle på dyreriget og devolutionen i de kommende århundreder, og det interessante ligger i det faktum, at i det ene tilfælde drejer det sig om evolutionen, som er umiddelbart før menneskets, og som mennesket endnu ikke er helt befriet for, og i det andet om en sideløbende evolution, der har stor betydning i tingenes orden. Lad os begynde med *den 7. stråles virkning på dyreriget.*

Mennesket ved næsten intet om dette naturrige ud over, hvad videnskaben har forundt os om de fysiske organismer og nogle få okkulte meddelelser, som er givet ved forskellige lejligheder. Udviklingen af dyrebevidstheden og dens umiddelbare fremtid har man endnu kun en begrænset forståelse af.

De vigtigste af de okkulte faktorer med hensyn til dette 3. rige, og deres relation til vores nuværende emne, kan opregnes på følgende måde:

1. Dyreriget har samme forhold til menneskeriget, som den faste fysiske krop har til de 7 principper, og det er stadig forbundet med mennesket gennem den nære overensstemmelse mellem de objektive former.
2. Dyreriget er det 3. af rigerne, og (ud fra den esoteriske opfattelse af dets relation til menneskeheden) er det moderaspektet, før det bliver overskygget af Helligånden, det manasiske aspekt. Tænk denne lighed igennem og prøv at spore analogien mellem den kosmiske Moder, den systemiske Moder og det samme moderaspekt i dyreriget, hvor det fungerer som grundlag for menneskets udvikling.

Hvert naturrige virker som en moder for det efterfølgende rige i evolutionsprocessen. Alle de grupper, vi beskæftiger os med, bør i løbet af evolutionen føde efterkommere, som legemliggør et ideal, og som modtager deres objektive *form på et eller andet plan* fra den oprindelige gruppe. Fra det 3. rige udgår det 4., og ud af dette 4. rige vil det 5. fremstå, idet hvert rige får

- a. Kimbeskyttelse,
- b. Form,
- c. Gradvis udvikling,
- d. Næring,

indtil der i de to tilfælde fødes henholdsvis et menneskebarn og et kristusbarn. Det er en meget okkult sandhed, og selvom kendsgerningerne kendes og accepteres i forbindelse med det 4. og 5. rige, er dyrets funktion og placering ikke anerkendt« (CF e.457-458; KI d.441-442).

»Lad os nu betragte den umiddelbare nutid og fremkomsten af den 7. eller ceremonielle magis stråle. Virkningen af denne stråles kraft på dyreriget vil blive langt mindre end på menneskeriget, for det er endnu ikke parat til at

reagere på denne planetlogos' vibration og vil heller ikke blive det før 6. runde, hvor hans indflydelse vil fremkalde store begivenheder. Men der er ikke desto mindre nogle virkninger, vi kan nævne her.

På grund af den forøgede aktivitet blandt devaerne, og især æternes devaer, vil de mindre bygmestre blive stimuleret, så de med større lethed kan bygge mere sensitive legemer, og både menneskers og dyrs æterlegeme vil blive mere modtageligt for kraft eller prana. I 6. underrace vil sygdom, som vi kender den i begge disse riger, blive væsentligt reduceret på grund af æterlegemernes praniske respons. Det vil også fremkalde ændringer i den faste fysiske krop, og både menneskers og dyrs krop bliver mindre, mere forfinet og modtagelig for vibration og derfor bedre egnet til at udtrykke det grundlæggende formål.

På grund af sin erkendelse af mantraers betydning og sin voksende forståelse af evolutionens ceremonielle karakter, parret med brugen af lyd og farve, vil mennesket blive i stand til at forstå, oplære og udnytte dyreriget bedre. Det er der allerede tegn på i dag. F.eks. bringes der i alle vores almindelige tidsskrifter regelmæssigt historier, som handler om dyrs psykologi og deres mentale holdning til mennesket, og ved hjælp af disse og den indkommende stråles kraft kan mennesket (hvis det vil) udvikle en langt større sympati for sine yngre brødre. Ved at mennesket vender sin tankekraft mod dyrene, vil de få deres latente intellekt stimuleret og på den måde forberede sig til krisen i næste runde. De studerende burde være mere opmærksomme på virkningen af én gruppes bevidsthed på en anden gruppe, og studere hvordan den mindre udvikler sig som følge af stimuleringen fra den større« (CF e.462-463; KI d.446).

»Når fuldkommenhed er opnået, vil Shamballas energi af vilje, magt og hensigt strømme frit gennem hovedcentret, Hierarkiets energier af kærlighed-visdom vil strømme

gennem hjertecentret, og menneskeheden energi vil fokuseres gennem strubecentret, mens ajnacentret vil virke som en formidler for alle tre. Derefter vil for menneskeheden vedkommende en ny aktivitet indledes. Det drejer sig om skabelsen af en forbindelse mellem de tre riger over det menneskelige og de tre riger under det menneskelige, for således at oprette den nye himmel og den nye jord. Da vil menneskeheden have nået højdepunktet af sin evolution på denne jord« (EH e.154; EH d.152).

Tillæg

Dyreriget

Påvirkning...

Den tredje stråle for aktiv intelligens eller tilpasning er magtfuld i dette rige og vil, som tiden går, udtrykke sig mere og mere, indtil den i dyreverdenen har frembragt den reaktion til liv og til omgivelser, der bedst kan beskrives som 'dyrets målrettethed'. Derefter – ved dette punkt og cyklisk – kan den sjette stråle for hengivenhed og idealisme gøre sig mærkbar som tilskyndelse mod et mål og på den måde frembringe en relation til mennesket, således at han bliver det ønskede mål. Dette kan ses hos de tamme, de dreserede dyr og husdyrene.

Resultater...

I ét tilfælde oplever vi, at den tredje stråle skaber fremkomsten af instinkt, der på sin side skaber og anvender det fremragende responsapparat, som vi kalder nervesystemet, hjernen, og de fem sanser, som ligger bag, og som er ansvarlig for dem som helhed. Det bør bemærkes, at relationen mellem menneske og dyr, hvor stor vi end må anse forskellen at være, i virkeligheden er mere tæt end den relation, der eksisterer mellem dyr og plante. Gennem den sjette stråle ser vi fremkomsten af evnen til at blive tæmmet og til at blive husdyr, hvilket i sidste instans er evnen til at elske, at tjene og til at træde

ud af flokken og ind i gruppen. Tænk over ordene i denne sidste paradoksale udtalelse.

Proces. Denne kaldes konkretisering. I dette rige har vi for første gang en sand organisation af det æteriske legeme i det, esoterikeren kalder 'de sande nerver og de sansende centre'. Planter har også nerver, men de danner ikke samme indviklede netværk og indbyrdes relation, som vi finder i mennesket og i dyret. Begge disse riger deler den samme generelle gruppering af nerver, af kraftcentre og kanaler, med en rygsøjle og en hjerne. Denne organisation af et sensitivt responsapparat udgør i virkeligheden fortætningen af det subtile æteriske legeme.

Hemmelighed . . Denne kaldes overføring, et ord der er ganske utilstrækkeligt til at udtrykke det tidlige stadium for forening af de psykologiske faktorer i dyret, som fører til individualiseringsprocessen. Dette stadium er en proces til nyt liv, til intelligent integration og til psykologisk udvikling.

Formål. Dette kaldes eksperimentering. Her kommer vi til et stort mysterium, der er helt specielt for vor planet. I mange esoteriske bøger har det været omtalt og antydnet, at der har været en misforståelse eller er sket en alvorlig fejl fra Guds side, vor planetariske Logos, og at denne misforståelse har involveret vor planet og alt, hvad den indeholder, i den misere, det kaos, og den lidelse,

vi kan se. Vi bør sige, at der ikke har været nogen misforståelse, men simpelthen et stort eksperiment, hvis succes eller fejlslag endnu ikke kan bedømmes. Målet for eksperimentet kunne forklares som følger: Det er den planetariske Logos' hensigt at tilvejebringe en psykologisk tilstand, der bedst kan beskrives som 'guddommelig klarhed'. Psykens virke og målet for sand psykologi er at se livet klart, som det er, og med alt, som er involveret. Dette betyder ikke tilstande og omgivelser, men liv. Denne proces påbegyndtes i dyreriget og vil blive fuldbyrdet i menneskeriget. Disse riger er beskrevet i *Den gamle Kommentar* som 'guddommens to øjne, begge blinde i begyndelsen, men senere seende, skønt det højre øje ser mere klart end det venstre'. Den første antydning af denne tendens hen imod klarhed ses i plantens evne til at vende sig hen imod solen. Denne evne eksisterer så godt som ikke i mineralriget.

Inddelinger. . .

For det første, de højerestående dyr og husdyrene, såsom hunden, hesten og elefanten.

For det andet, de såkaldt vilde dyr, såsom løven, tigreren og de andre kødædende og farlige vilde dyr.

For det tredje, den mængde af mindre dyr, der ikke synes at imødekomme noget særligt behov eller at opfylde et bestemt formål, såsom de utallige, harmløse væsener, der findes i vor pla-

Objektiv formidler...	nets skove, jungler og marker. Eksempler herpå er i vesten kaniner og andre gnavere. Dette er en bred og generel specifikation uden nogen videnskabelig betydning overhovedet, men den dækker på fyldestgørende måde de karmiske inddelinger og den generelle sammensætning, som disse grupperinger af liv er opdelt i i dette naturrige. Ild og vand – heftigt begær og begyndende tænkeevne. Disse er symboliseret i dyrets evne til at spise og drikke.
Subjektiv formidler...	Lugt eller sporsans – den instinktive opdagelse af det, der er fornødent, fra den præstation at strejfe om efter føde samt anvendelsen af evnen til at opspore denne føde til den at identificere en elsket herres eller vens lugt.
Kvalitet.	Tamas eller inertie – men i dette tilfælde er det sindets tamasiske væsen og ikke stoffets, således som det sædvanligvis opfattes. Chitta eller tankestoffet kan ligeledes være tamasisk. (EPI e.251-254; EP1 d.271-274)

»Strubecenter ... Dyr ... 3. stråle ... 3. rodrace ... Intellekt; målet.

Illuminationsenergi. Skabende i lyset.
Fire centre i virksomhed.
Den instinktive bevidstheds brændpunkt.
Det tredje naturrige«

(EA e.455; EA d.412).

Den syvende stråle, der er på vej ind, og dyreriget

1. Dyreriget er for det menneskelige legeme, hvad det tætte fysiske legeme er for de syv principper.
2. Dyreriget er det moderaspekt, der virker forud for den overskyggende Helligånd.
3. Dyreriget er individualiseringens sted.
4. Siden Atlantis' tid har dyreriget været optaget af at udvikle karma.
5. Husdyrene udgør hjertecentret i den entitet, som besjæler dyreriget.
6. Dyreriget reagerer ikke særligt kraftigt over for den 7. stråle.
7. Det gør menneskeriget. Den 7. stråle vil have tre virkninger i relation til de to riger og deres samspil:
 - a. Den vil forædle dyrelegemerne.
 - b. Den vil tilvejebringe en nærmere relation mellem menneskene og dyrene.
 - c. Den vil forårsage en omfattende nedbrydning af de nuværende dyreformer.

(EPI e.415; EP1 d.424)

Forbindelser mellem naturriggerne

DE BYGGENDE VÆSENER

Arma.

- 1.
 - 2-3.
 - 4.
 - 5.
 - 6.
 - 7.
- (CF e.565; KI d.539)
- Buddhi-manas.
Mental.
- Astral.
- Æterisk.
Fast.

»Hvis (tabellen på foregående side) studeres omhyggeligt, vil man se, at den tidligere femfoldige opregning vedrører de vigtigste riger i naturen, mens de to sidste er særlig interessante, fordi mineralriget ikke på nogen måde kan betragtes som et princip, men simpelthen er den største for-tætning af det abstrakte, og fordi planteriget som formid-ler af den vitale praniske væske har en særstilling i syste-mets økonomi. Planteriget er helt klart en bro mellem det bevidste og det ubevidste. Her bruger jeg disse ord i deres bredeste og mest generelle betydning. Selvom det er en kendt sag, at mineralriget har sin egen bevidsthed, er *sans-ningen* i det andet rige alligevel langt lettere at erkende, og forskellen på mineralets og dyrets bevidsthed er så stor, at det er en principiel forskel. Mellem disse to står plante-ri- get, som generelt er nærmere dyre- end mineralbevidst- heden, og som har et yderst esoterisk forhold til devaevolu- tionen« (CF e.564; KI d.537).

» ... *Planteriget* (tilvejebringer) på lignende måde den negative energi for menneskets astrale permanente atom, og for det tredje tilvejebringer *dyreriget* den negative kraft som, når den oplades af den positive, bliver til den menta- le enhed. Den energi, de 3 lavere riger bidrager med, be- står af den højeste vibration, rigerne kan yde, og tjener som et forbindelsesled mellem mennesket og dets forskel- lige hylstre, der alle er knyttet til et af de lavere riger:

- a. Mentallegeme. . . . Mental enhed. Dyrerige
- b. Astrallegeme. . . . Astralt permanent. . . . Planterige
atom
- c. Fysisk legeme. . . . Fysisk permanent. . . . Mineralrige
atom

I mennesket bringes disse 3 typer energi sammen i en syn- tese, og når personligheden er fuldt udviklet og redskaber- ne bragt på linje med hinanden, har vi:

- a. Den mentale enheds energi. Positiv
- b. Det astrale permanente atoms energi. I ligevægt
- c. Det fysiske permanente atoms energi. Negativ

Da er mennesket nært forbundet med de 3 lavere riger gennem det bedste, de kan præstere, og de har bogstavelig talt givet det dets permanente atomer og sat det i stand til at manifestere sig gennem deres aktivitet. De 3 ovenstående grupper kan også studeres i relation til de 3 gunaer:

- 1. Tamas. . . Inerti. Mineralrige. . . Fysisk permanent atom
- 2. Rajas. . . . Aktivitet. . . . Planterige. . . Astralt permanent atom
- 3. Sattva. . . Rytme. Dyrerige. Mental enhed

Alle disse må kun ses fra personlighedens, det lavere selvs eller ikke-selvets synspunkt. Som en illustration af denne idé kan vi gøre opmærksom på, at da dyremenneskets lemme blev rytmisk tilpasset og havde nået sin højeste eller sattviske vibration, blev individualisering mulig, og det egentlige menneske manifesterede sig« (CF e.1134-1135; KI d.1034-1035).

Strålerne og naturrigerne

De naturriger, vi skal beskæftige os med i forbindelse med strålerne, kan nummereres med følgende betegnelser:

- 1. Mineralriget. VII
- 2. Planteriget. VI
- 3. Dyreriget. V
- 4. Menneskeriget. IV
- 5. Sjælsriget. III
- 6. Planetariske livsvæsners rige. II
- 7. Solare livsvæsners rige. I

Disse riger kan betragtes som differentieringer af det Ene liv set fra følgende synsvinkel:

1. Fænomenal tilsynekomst, objektiv manifestation, eller Sol-Logos' ydre legemliggørelse.
2. Bevidsthed om eller sensitivitet over for kvalitetsudtryk gennem den fænomenele tilsynekomst.

Visse af strålerne er, som det kunne forventes, mere ansvarlige end visse andre for kvalificeringen af et bestemt naturrige. Disse strålers målrettede indvirkning er da af altoverskyggende betydning. Virkningen af de øvrige stråler er subsidiær, men mangler ikke. Vi må aldrig glemme, at ifølge den nære interrelation af kræfter i vort solsystem er ingen af de syv mulige kræfter uden virkning. De fungerer alle, samt kvalificerer og motiverer, men én af dem vil have mere vital virkning end de øvrige. Den følgende tabel angiver hovedvirkningen for de syv stråler og resultatet af deres indvirkning på de syv naturriger, som vi beskæftiger os med.

<i>Nr. Rige</i>	<i>Stråle</i>	<i>Udtryk</i>
1. Mineral... VII.	Ceremoniel... I. Vilje eller magt. . . .	Radioaktivitet Det grundlæggende kraftreservoir
2. Plante.	II. Kærlighed-. IV. Skønhed eller. VI. Idealistisk.	Magnetisme Konformitet i farve Opadstræben hengivenhed
3. Dyre.	III. Tilpasningsevne. VI. Hengivenhed.	Instinkt Tam tilstand

(EPI e.215-216; EP1 d.237-238)

Selv om attributstrålerne udtrykker sig i samme grad på alle plan og gennem de periodiske vehikler og personlighedens tre aspekter, finder de deres primære udtryk i et af de fire naturriger:

- 4. stråle. . . Harmoni, konflikt. . . . 4. rige. . . Menneske.
Ligevægt
- 5. stråle. . . Konkret viden. 3. rige. . . Dyr
- 6. stråle. . . Hengivenhed. 2. rige. . . Plante
- 7. stråle. . . Ceremonielt ritual. . . . 1. rige. . . Mineral

(EPI e.162; EP1 d.187)

Naturrigernes fem hemmeligheder

Der findes en hemmelighed i hvert af de fem naturriger. Disse hemmeligheder angår den menneskelige evolutions relation til helheden, og de åbenbares for den indviede ved de fem indvielser. Ved hver indvielse klarlægges en af de fem hemmeligheder til den indviede, og de benævnes som nedenfor anført, hvilket er et forsøg fra min side på symbolsk måde at fortolke det gamle navn eller tegn:

- 1. Mineralriget. Hemmeligheden om lysets glans
- 2. Planteriget. Hemmeligheden om den hellige duft
- 3. Dyreriget. Hemmeligheden om sporsansen
- 4. Menneskeriget. . . . Hemmeligheden om den dobbelte vej
eller det dobbelte åndedrag
- 5. Sjælsriget. Hemmeligheden om lysets gyldne
rose

De symbolske former, som disse fem hemmeligheder er skjult i, og på denne måde formidles til den indviedes intelligens, er som følger:

1. Mineralrigets... En diamant af blå-hvid farve
hemmelighed
2. Planterigets... En kubus af sandeltræ i hjertet af
hemmelighed lotusblomsten
3. Dyrerigets... En cypresbuket på en begravelses-
hemmelighed urne
4. Menneskerigets... En snoet, gylden snor med syv
hemmelighed knuder
5. Sjælsrigets... En lukket lotusknop med syv blå
hemmelighed stråler

(EPI e.238-239; EP1 d.259-260)

Videnskaben om strålerne og de fire natur- riger

De fire naturriger er legemliggørelser af fire store livsvæ-
sener, som hver især befinder sig på en af de fire mindre
stråler. ... Det væsen, som på lignende måde besjæler det
tredje rige, dyreriget, vibrerer med sjette stråle. Det væ-
sen, som er et udtryk og en virksom kraft for hele planteri-
get, findes på den fjerde stråle. Således har vi:

Menneskehed.. 4. rige... 5. stråle... Konkret viden.
Dyr..... 3. rige... 6. stråle... Hengivenhed opad
eller fremad.
Planter. 2. rige... 4. stråle... Harmoni og
skønhed.
Mineraler..... 1. rige... 7. stråle... Organisation og
ritual.

(EPI e.120-121; EP1 d.147-148)

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipelskab i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysninger.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW 1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembé (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucistrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. III Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org